

לקדם על היין בכל השלם סעודות וטעם הדבר הוא לפי שעתה הוא למעלה בפה דמתיק ואין שם בתי' יין שהוא דין ונכונה דבעיקר לא אחזי דין כלל אלא רחמים פשוטים ואין ראוי לעורר שם בתי' דין אבל בב' סעודות הראשונ' היה היין הוא נמשך מאח' עילאה בסוד יין המסומר בענביו יין המשמח ואינו משכר ח'ו. אמנם עכ"ו באמנם אכיל' הסעודה הזו לריך לשמות יין ולכרך עליו בפה"ג אבל לא לקדם עליו בקידוש היום בחמילת הסעודה כבשאר הסעודות וכשתקח הכוס בידך תכין ע"ד מ"ש בסעוד' הילילה והשחר בני' שמות של י"ה. אך השינוי הוא כי עתה תכין בו ג' שמות י"ה האלו שלשם הם במילוי אלפין והם בני' מולא לרמוז למש"ל כי בסעודה זו היא מע"ק שעלה עתה ז"א במולא עילאה דדיקא דילי' ואוכל משם כנו' והסימן של ג' סעוד' שבת בענין השינוי שיש בני' שמות י"ה הגו' הוא י"הא ר"ל מילוי וידן בלילה ומילוי היין בשחר. ומילוי אלפין במנחה. וכל הפרטים אחרים שביארנו בב' סעוד' הראשונות הפשה אותם נ"כ בסעודה זו וגם יהיה לפנך ב' אגוד' הדרס ותבדך ותריח בהם בתוך הסעודה :

פזמון

סעודה המנחה לתן אלהי' עו תהלתי(א) כו'. בני היכלא דכסיפי' למחזי זיו ז"א. ה"ן הכא בתי' תכא דבי' מלכא בנילוסין. צבו לחדא. כהא ועדא. בנו עירין וכל גדפין. רבמו השתא בתי' שעתא. דבה רשוא. ולית זעפין. קריבו ל'. חזו חילי. דלית דינן דתקופין. רבר עולין ולא עאלין. הני כלבי דתלפין. ורהא אומין עתיק יומין למלחיה עדי יתון תלפין. רעו דליה. דגלי ליה. לבטולי לכל קליפין. ישווי לין. בטקביסין. ויטמרון בנו כוסין. ארי' השתא. במנחתא. בחזו' דז"א : ענין איסור תחום ואיסור ע"ל מלאכות דשבת נבכרו בענין מלוא שביעית ויובל וע"ש היטב. וגם שם יתבאר ענין קדושת השבת מה ענינו בדרוש ארוך. ענין השינויים שיש בין הפלות החול והשבת נבכרו לעיל בשער הכונות וע"ש היטב. גם לריך שנכתוב השינויים שיש בין הפל' החול והשבת לתפלות ר"ח ולתפלות היו"ט ונחמיל תחי' בענין ר"ח ואח"כ נכתוב שינוי הימים טובים. בספלי' ר"ה נבאר דרוש כולל לימי החול ולשבתות ויר"ט ור"ח וע"ש :

ענין

ר"ח והשינוי שיש בין שבת לר"ח ולי"ט ולחול וגם בימים טובים בעלמם בין פסח ועלרת ור"ה וסוכות כו' וע"ש בד' ר"ז ע"א וצ"ש בדרוש ד' לפנני ר"ה :

הנה

ענין זה יתבאר בת"ח בהפלי' ר"ה וע"ש אבל סוד הדבר הוא דע כי בימי החול עומד ז"א בנגלה. וטוק' בהוד. וסוד הענין הוא שנועד כי פרט' יעקב יולא מיסוד אבא ורחל יולא מיסוד אח' ובימי החול עולים יעקב ורחל בנגלה והוד דז"א והארוטיס' מהחלקות כי עט היות שב' ההארוטיס' הם יחד שניהם עומדים תוך ז"א עכ"ו כשיולאות אלו הארות לחן ושם עומדים יעקב ורחל פכ"פ ויעקב עומד בצד הנגלה ורחל בצד ההוד (א) ואז הארו' יסוד אבא בוקעים דרך הנגלה דז"א ויולאים בחו' והארות יסוד דחי' בוקעת דרך ההוד דז"א ויוגלות לחן וזו יעקב לוקח הוא לבדו ב' הארות הגו' ביחד ואח"כ מעבד לעלמו אורו' יסוד דאבא ונתן לרחל ארות דיסוד דחי' לבדם וביים השבת ג"כ דומה לזה בבחי' זו והוא כי ז"א לוקח בחתי' לעלמו ב' הארו' דיסוד דאבא ודיסוד דחי' ואח"כ נטון אורו' דחי' לנטון (ב) וכ"ו הוא להודו' כי איתתא יתבא ברשות דבעלה ומשלו היא אוכלת ואין לה הארה אלא ע"י בעלה. ור"ח וי"ט הם שוים בבחי' א' והוא כי אין הזכר לוקח בחתי' הארו' הנקבה כדי לינתם אח"כ אליה אמנם שניהם שוים וב"א לוקח הארתו לעלמו ואין זה לריך לזה ולא זה לריך לזה כי שניהם שוים. ואמנם חפשי' שבבחי' זו שוים הי"ט לר"ח אבל יש ביניהם חילוק א' וכן היו"ט עלמם יש ביניהם הפרש מיו"ט לחזירו' **במו שמינת** בס"ה ובתיקו' כי פסח הוא דרועא ימינא ור"ה דרועא שמאלא וסוכו' באמלגמית' ופורים וחנוכה נלח והוד כו' (ג) והענין הוא כי חפשי' שאמרנו שביו"ט שרן ז"א עכ"ו בתג הפסח אצ"פ שעולין ז"א ביחד אין שורש הארו' בוקעים משני הדרין מנגלה והוד (ג) אמנם ב' הארות מתחברים ובוקעים קו הנגלה כנ"ל (ג) והחסד שהוא בימין ויולאין משם

לחן וזו ז"א לוקח ארוטיו אשר מיסוד דאבא לעלמו על ידו וטוק' לוקחת ארוטיה אשר מיסוד דחי' לעלמו שלח"ט ז"א ובר"ה א' ב' הארות בוקעי' כקו שמאל שהיא נבונה ומשם יולאין לחן וזו ז"א לוקח לעלמו בידו אורו' דאבא משם דרך קו שמאל וטוק' לוקחת לעלמה ע"י אורו' דחי' דרך קו שמאל. אמנם להיות כי עתה יולא' האורו' טולט דרך קו שמאל לכן הוא יום דין והנקב' שולטת ביום זה יותר מן סוכו'. ובתג הסוכו' שני האורו' בוקעים ויולאים דרך קו האמצעי ומשם לוקח ז"א האורו' של אבא לעלמו וטוק' לוקחת האורו' א' לעלמה שלח"ט ע"י ז"א ואמנם הפסח שיש בין היו"ט לר"ח הוא ז"א ויריבין חלו לבאר בחי' השבת והחול והי"ט והר"ח. דע כי חפשי' שבבחי' א' שוים החול והשבת כנ"ל עכ"ו יש ביניהם הרחק גדול והוא כי החול גרוע מכל השאר לפי שאין בו עליות ועוד כי הנקבה מקבלת ארוטיה ע"י בעלה כנו' והשבת משולה מכל השאר לפי שאין השאר דל בבחי' א' כי עליותיו נבואו' מאד מאד אבא בבחי' אחרת הוא כמו החול כי הנקב' אחי' מקבל' הארוטיה אלא ע"י בעלה כנ"ל והי"ט בבחי' א' הם בינונים וממולעים כי עליותיו גדול' מן החול לפי שבחול אין בו עליות וזיו"ט יש בו עליות אבל עליותיו גרועו' מעליו' ויום השבת ובבחי' אחרת משולה מן השבת כי שבב' הנקבה מקבלת הארוטי' ע"י בעלה וזיו"ט מקבלת הארוטיה ע"י עלמה. והר"ח משולים מן החול ומן השבת בבחי' א' כי הנקבה עולה יותר מן סוכו' כמ"ש אבל בערך שליות' מושבות הם גרועו' מן השבת ומן היו"ט. והענין הוא כי בשבת עולין ז"א זה עד א"א דדיקא דליה וזו עולה במקום אבא וזיו"ט עולין ז"א זה באבא וזה בא' וב"ח אין עליהם אל ז"א חלו רק הנקבה היא לבדה בשלה ממדרגה למדרגה כמ"ש. ובוה תכין טעם למה הגשים (ה) הארות בעשיית מלאכה בר"ח ולא האגשים וזה סדר עלייתה **הנה** בתפי' שחרית בלחש עולים יעקב ורחל בני' דז"א כמו בשחר' דחול אמנם עתה בר"ח מקבלת נוקבא הארוטיה דרך קו ימין שהוא הנגלה (ו) ובב' הארו' יולאים משם יעקב לוקח לעלמו הארות יסוד אבא ורחל לוקחת לעלמה הארות יסוד אח' שלח"ט ע"י בעלה משא"כ בשחר' דחול כי ב' הארות יולא' זה מנגלה וזה מהוד וגם שאין הנקבה לוקחת הארוטיה אלא ע"י יעקב בעלה וזהו הטעם שתיקנו לומר יעלה יובא בעבודה שהיא ברכת ר"ה ונדע כי היא בנגלה והכונה היא לרמוז כי כל הארות יולאות דרך הנגלה עתה וגם לרמוז כי גם טוק' הנק' ירושלם יונקת מן הנגלה שהוא ימין שלח"ט ע"י בעלה וז"א זכרון ירושלם בעלה יובא בברכת ר"ה ובלילה שהיא בחי' יעקב **והנה** שהיא עלמא דאסתכא אס לא הזכיר יעלה ויבא אין מחזירין אותו אבל ביום שהוא יעקב ורחל עלמא דאתגליא אס לא הזכיר יעלה ויבא מחזירין אותו והבן זה. **ובתחב'** תפי' שחרית בקו"ר עולין יעקב ורחל בחי' ג' דז"א וב' האורו' יולאות דרך קו ימין מן החסד והנקב' מקבלת הארוטיה מן החסד שלח"ט ע"י בעלה יעקב ולכן אומרי' ג"כ יעלה ויבא חפשי' זו ובתפלה מוסף בלחש לא רחל לבדה היא העול' בג"ר חב"ד דז"א. ובחזרת מוסף בקו"ר אז עולה רחל לבדה בכתר דז"א ממש וזו היא שוים בקומתם ז"א הנקרא ישראל עט רחל וזו מודווגים יחד שניהם ולכן אין במוסף לא בלחש ולא בקו"ר זכירת יעלה ויבא לפי כי אין זה אלא כשעולים יחד יעקב ורחל בנגלה דז"א או בחסד דז"א אבל עתה לא שייך בחי' זו כלל : **ובוה** תכין טעם למה אומרים כתר יתנו לך כו' במוסף ר"ח כמו בשבת אבל יש שינוי בו כי אין אומרי' בר"ח ממקומו הוא יפן ברחמיו לעמו כו' וכבודו מלא עולם כו' כמו בשבת ויו"ט וטעם הדבר הוא לפי שהכתר הנאמר בשבת הוא לפי שעלו ז"א עד הכתר דז"א ממש ולכן חנו אומרים אז איה מקום כבודו גם חנו אומרים ממקומו הוא יפן כי חנו מתפללים כי אצ"פ שעלו ז"א עד המקום שהוא העולין אל יבחנו ומקומו זה הוא יפן ברחמיו כו' ומש"ל במוסף שבת ביאור איה מקום כבודו. וביאור כתר יתנו לך. וביאור ממקומו הוא יפן. אבל עתה הכתר שאומרי' בר"ח הוא ענין עליית הנקבה בכתר של ז"א בלבד (ו) ולכן לא שייך לומר איה מקום כו' כי איה הוא בא"א ודעת עליון גם הם סוד ג"ר של אר"א :

ובזה

תנחומ' וביאורים : (א) רפאני וארפא. כן הוא נכתו' : (ב) א"ס נלעגיד לפרש מחסד ונבונה : (ג) ח"ש קו היסוד כנ"ל כתי' : (ד) תיבא לפי שאין השאר ליחא כתי' : (ה) א"מ ז"ט א"כ קודם העגל הידוע הלכנה ככל ר"ח מה היה מורה ואם ישראל לא היה מושאים א"כ לא היה שמהה בראש חודש . והרי אשילו לעתיד שיהיה כחור ההמה אפ"ה וביים החודש יפשה והלק כבוד לר"ה וצ"ע. עיין בספר ש"ש ל"ח ע"ד אות ח"י שמחרן ז"א : (ו) ס' היא עלמה עומדת כבוד רק הארוטיה מקבלת דרך קו ימין ש"ש דף ה' אות כ"ב : (ז) עיין בספר הוראת שעה שכתב כפי מ"ש שבר"ח עולים בכתר דיסו"ט ז"ל בלחש דמיסוף עולים כנינות דיסו"ט ובחורה נחמיות יפ"ש וככתר יתנו בכתר עיי"ש :

דף ס"ז ע"ב, נמצא כי חזרה, נ"ב, כי הם תופסים מקומה.
שם, כנ"ל, נ"ב, ס"ד ע"ג סמוך לסופו ע"ש.
שם ע"ג, ג"ת, נה"י, נ"ב, אינו מדוקדק כלל, וע' לעיל ס"ד רע"ב,
שם כתוב כהוגן.

שם ע"ד, במקומו, מקומה, נ"ב, צ"ל במקומם, וכן צ"ל בסמוך.
דף ס"ח סע"א, בבחי' הכלים, נ"ב ע' לעיל נ"ט ב', וס"ד ב' סמוך
לסופו.

שם, ממקומו, נ"ב, זולת בעת הפגם רח"ל כמ"ש בע"ח שער
פנימית וחיצו', דרוש ה'.

דף ע"ג רע"ב, העצמות, נ"ב ע' עול"ת, נ"ב, א שורה ח' מדפוה"ח.
פנימית וחיצו' דרוש ט"ו, ופע"ח שער התפילה פ"ו.

שם, והכלים, נ"ב, ע' נסירה פ"ט כי גם אחר כל העליות הוה ז"א
למטה מן הטבור ע"ש, וע' פרצופים דרוש ו'.

שם ע"ד, כפ', נ"ב, כפ' בראשית דף מ"ח ע"א. (תוקן כבר)
דף ע' ע"א, יורד, ר"ל ששם יורד המוחין דז"א. וע' לקמן דף ע"ג סע"ב

בהגו"ב שם. וע' עוד בע"ח שער מיעוט הירח פ"א, ושם ספ"ג בהמ"ק.
שם, הם, נ"ב, אז עולה שם הנוק' ונעשים לה ג' מוחין כו'.

שם, החכמה, נ"ב, ע' לקמן דף ע"א ע"ג דה"מ ענין עש"ה.
שם, פב"פ, נ"ב, כנ"ל ס"ז ע"ב ושם ע"ד, וע' ש"ש דף פ"ז ע"א
אות ב'.

דף ע"ג ע"א, מן החזה דז"א ולמטה, נ"ב, בכל אורך שיעור קומת ז"א,
כצ"ל, וכמ"ש לעיל דף ס' ע"א.

דף ע"ד ע"א, באבא, באי, נ"ב, הוא עד כתר דאבא, והיא עד כתר
דאימא, וכמ"ש למטה בסוף העמוד, וכן לקמן עמוד ד'. וכן לקמן ע"ה

עמוד ב', דה"מ ענין.
שם, אות ב' בגובי, נ"ב, כי, נ"ב הובא לקמן דף ע"ה תחילת
עמוד ג'.

שם, עד בכלל, נ"ב, ר"ל שאינו עולה במזל עליון עצמו כי
העלייה הזוהי רק במנחה אבל במוסף עולה רק באבא אשר הוא

כלול במזל העליון.
שם, שלה, נ"ב, ע' לעיל דף ל"ב ע"ב.

שם, בס"ה, ובספר התיקונים, נ"ב, בוהר הוא בח"א י"ז א'
ובתיקונים הוא נ' א'.

שם ע"ב, גם הם, נ"ב, ע' לעיל דף ס"ח ע"א דרוש ג'.
שם, שם, נ"ב, ע' שם פ"ה [בספר הביאורים שער מטי ולא מטי']
דברינו אות ז' ס' ט'.

דף ע"ה ע"א, אבא ואי, נ"ב, ר"ל, יעקב באבא, ורחל באימא, וע'
לעיל דף ס' ע"א.

שם ע"ב, שהם חג"ת, נ"ב, ע' דברינו בזה [בספר הבאורים]
בשער מטי ול"מ, פ"ד אות ח', ובספר הכללים כלל ח"י ענ"ט או' ה'.

שם, ת"ת ויסוד, נ"ב, וכן אמר במאמרי רשב"י נ"ג ע"ד.
שם, בדיקנא, נ"ב, וע' לעיל דף ס' ע"א כי לאה עולה ג"כ ונעשה

אז זווג בישראל ולאה, אבל יעקב ורחל הם אז למטה באו"א, והם אז
בלא זווג, וכן אמר ג"כ בפע"ח, שער התפילה פ"ז דף ט' סע"ב ורע"ג.

שם, בגובי אות י' פנימי חסד, נ"ב, אמנם לפי הנוסח אשר
בספר ליקוטים הוה בתי' הח' ת"ת דכתר ות"ת דחכמה, ע' ספר קול

ברמה דף ל"ד ע"ב. אך מה שאמר כאן שהט' הוא חסד, והי' גבורה,
הרי אין מקום כלל לפי הדרושים אשר שם, והעיקר הוא כמו שכתב

היפ"ש כאן ע"ש.
שם ע"ג, כי פ"א, עד מזל, ולא עד, נ"ב, לענ"ד נראה פשוט כי

זהו עצמו הוא מ"ש לעיל כי ז"א עולה אז בכתר אבא כי הרי אבא הוא
כלול במזל עליון, וזהו שאמר שעולה עד מזל עליון ולא עד בכלל, כי

עולה רק באבא הכלול בו, ולא בו עצמו.

שם, יחד עמהם, הושוה להם, עמהם ממש, נ"ב ע' לקמן דף ע"ז
ב' במ"ש שם והענין הוא כי כמו כו'.

שם, גם נודע, נ"ב נפילת אפים דרוש ה'.
דף ע"ו ע"א, ונוק', נ"ב, ע' לעיל ל"ג ע"ב. וראש השנה דרוש ה'. וע'
מבו"ש דף ל"ח סע"א ורע"ב.

שם ע"ב, הוא זה, נ"ב ע' עוד לעיל ל"ח ע"ד.
שם, יחד שניהם, נ"ב, אמנם אינו דומה להזווג דמוסף שבת, וכן

ליום א' של פסח ושבועות ושמ"ע, כי אז עולה ז"א לכל הגדלות ב'
וכמ"ש בדף ע"ד א' וע"ז א' ופ"א א' בדרוש ג' שם (ופ"ח ד' ופ"ט ב')

משא"כ בר"ח שאין עלייה לז"א ואין להם אלא רק הגדלות א' לבד
וכמ"ש בשער המוחין פ"ט סמוך לסופו, וא"כ הרי אין זה עדיין הזווג

העיקרי דפב"פ כלל כי הרי חסר להם עדיין המוחין דחיה והוא נקרא
ג"כ רק בחי' זווג דאחור באחור וכמ"ש בשער עקודים פ"ב ופ"ח.

שם ע"ג, נקדה, נ"ב, ע' לעיל דף כ"ח סע"ד וכ"ט רע"א וע' עוד
ט' ע"ד ונ"ד ע"ב.

דף ע"ז ע"א, בשבועות, נ"ב, זוהר פ' אמור צ"ו א', ובהגהות מהרח"ו
שם, וסוף פ' תצא רפ"ג א', וע' פ' פנחס רנ"ז רע"ב.

שם ע"ב, גם או"א, נ"ב, ע' לעיל דף ס"ח א' בדרוש ג' שם ובע"ח
שער פנימי וחיצו' דרוש ה' ט"ו.

דף ע"ט סע"ב, בעיבור א', נ"ב ע' מבו"ש שע"ה ח"א פ' ט"ו, כי לא
נסתלקו ממנו המוחין דיניקה לגמרי אלא שהאותיות י' ה' (דאלהים

שהוא מוחין דיניקה) לא היו מתגלגלין בו ונשארו דוממין בסוד נאלמתי
דומיה, דום י' ה', ולא נגלה בו רק מוחין דעיבור שהם האותיות אל"ם

מאלהים, וכמ"ש בעיבורים פ"ה ובכ"מ, אבל באמת הנה אינם
מסתלקים המוחין דיניקה דמצד אימא לעולם, וכן הוא ג"כ בע"ח

שער המוחין דצלם פ"ו.
דף פ' ע"א, מז"א, דשביבין, נ"ב, ע' שער מאמרי רשב"י דף מ' רע"ד

מדפוה"ח, וע' מבו"ש דף נ"ז סע"א. ושע"ה דף ל"ז ע"ב סמוך לסופו.
ובמבו"ש עוד ל"ב ע"ד, ול"ג ע"ב.

דף פ"א ע"א, במקומו, נ"ב, דף ס"ד א' ב', ע"ג א' ב'.
שם, עד גדלות הב', נ"ב וזה נעשה מאליו גם עתה אחר

שנתקדש היום בתפילת ערבית, וכל התיקונים שאנו עושים בהכוסות
ובהמצות ובהגדה הוא רק להמשיך את כל אותן האורות עלינו ג"כ,

ולכלול את עצמינו בהם, אבל למעלה הנה נעשה כל אותן התיקונים
מאליו תיכף אחר שנתקדש היום בתפילת ערבית, משא"כ בשבת ושאר

כל הימים טובים הנה נעשה עתה גם כל התיקונים דכ"א אשר
למעלה ג"כ רק על דינו, שהוא ע"י התפילות והמצות שבכ"א, כן

נראה לי עיקר ולא כמ"ש המפרשים בזה.
שם ע"ב, בג"ר, נ"ב, ע' דרושי הצלם דרוש ח'.

שם, בגובי אות י"ב, איך אמר, נ"ב, ע' לעיל דף ע"ז עמוד ב'
במ"ש שם, שנקדים לך הקדמה כו', וכן הוא בשער המוחין פ"ה

ובכ"מ, והרי נמצא כי עלייתם באו"א עלאין הכוונה הוא שמתפשטים
המוחין דאו"א עלאין בהו"ן ע"י התלבשות הנה"י והחג"ת דהאו"א

בהו"ן, והרי הם אז בהג"ר דתבונה בבחי' הכלים דאו"א ובאו"א
עלאין בבחי' המוחין דהאו"א.

שם ע"ג, נאסר לנו הזווג, נ"ב, ר"ל כי תכלית ההגדלה שהיה אז
הרי היה בהכרח משום תוקף אחיות החיצוניים, והיה כ"ז מגרמת

וסיבת התחתונים וכנודע הללו עובדי עבו"ז והללו כו', ולכן נאסר
הזווג למטה שלא יגרום קטרוג עי"ז משום שהרי גודל העלייה שהיה

אז היה רק בנס ע"י הכרח סיבת החטא.
שם ע"ד, ביסוד דאבא, והאחרת, נ"ב, ר"ל אחד הוא מהיסוד

דאבא עצמו, והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא, והג' הוא
מהיסוד דהאימא עצמה. והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ. וע' פע"ח

פ"ד.

ממשיכין מוחין דאח' דהינו צריכין להמשיך מוחין דאח' בק"ש
ובעמידה עד באהבה, ומוחין דפנים בתיבת באהבה, מור' השד"ה
יצ"ו.

שם ע"ד, מ"א, נ"ב, בראשית דף מ"ח ע"א.

שם, החול, נ"ב, נלע"ד ר"ל, כי בחול ערבית היא בכלי חיצו.
שחרית בכלי פנימי. מנחה בכלי אמצעי. אבל בשבת אינו כן, בערבית
מוחין דישסור"ת, שחרית מוחין דאוי"א עילאין וכו', מור' השד"ה יצ"ו.

שם, הנוק', נ"ב, ישסור"ת, כמ"ש בסידור בתיבת באהבה.
דף ס"ט ע"א, ממנו, נ"ב, נמצא לפי דברי קדשו שעשיה התחתונה
דפנימיות, היכל ק"ק שלה עולה בבואי כלה, בעת שאנחנו מקבלים
הנפש, עולה ג"ר דעשיה הנו' בנה"י דיצירה, וכן החג"ת במקום
החב"ד, ונה"י במקום החג"ת דעשיה, ואפי' שלא נזכר בסידור כונה זו
נעשית ממילא מכח קדושת שבת, מור' השד"ה יצ"ו.

שם, נה"י, נ"ב, זה כפי שמועה שכתב בע"ח שכ"ה פ"א, אמנם
בפ"ד חזר בו, וכתב, ה"מ בחב"ד, וה"ל בחג"ת, וה"צ בנה"י, כמ"ש
השמ"ש בפ"א, מור' השד"ה יצ"ו.

שם, דאי, נ"ב, ולפי שגמר כניסת פרקין אמצעים דאמא, עד
השכיבנו, לפיכך אנחנו אומרים עתה ופרוש, ולא קודם לכן.

דף ע' ע"א, נה"י, נ"ב, דאימא המתלבשים בדכורא השד"ה יצ"ו.

שם, הם, נ"ב, נה"י דו"א.

שם, פ' בראשית, נ"ב, ד' פ"ז.

שם ע"ג, כל זה הדרוש עד שמועה ב', הוא מדבר על הפנימיות,
שנה"י דלמ"ד, נמשכין או"פ שלהם בק"ש וערבית. והחג"ת דלמ"ד,
או"פ שלהם, נמשך לנוק' עד ברכת מעין שבע. ועתה על ידי הקפה א'
וב' שמביא עד ד"ה ודע כי פעם אחרת, הוא להמשיך מאו"פ דו"א
מפיו בהקפה א' או"מ דנה"י ליעקב ורחל, והקפה ב' או"מ מפיו כנ"ל,
לנוק', לאו"מ לחג"ת שלה, ומה שכתב בשמועה ב' שהקפה א'
בחג"ת, והב' בחב"ד, נלע"ד שפירושו על חיצוניות העו', שהמשכנו
או"מ דחג"ת דחג"ת בברכו, ובפרוש ובויכלו הא', וחב"ד דחג"ת
דתבונה, בויכלו השני. עתה שמועה זו באה להודיע לנו שאנחנו
ממשיכים מפה דו"ה לנוקבא מאו"פ שלו מקיף דחג"ת דחג"ת, ומקיף
דחב"ד דחג"ת בהקפה א' וב', כמ"ש בסידור, מור' השד"ה יצ"ו.

שם ע"ד, הא, נ"ב, עיין בסידור שזה בחיצו. ושמועה א',

בפנימיות, וב' אמת.

דף ע"א ע"א, היוד, נ"ב (היוד) בסוגרים.

שם ע"ב, ויקהל, נ"ב, דף ר"ז ע"ב.

דף ע"ג ע"ג, בחי, נ"ב, עיין נה"ש דף ל"ה ע"ד [מ"ה ע"ב] אות מ"ז,
עו"ת, הנדפס מחדש, דף נ"ב רע"א, שזה העצמות שאינו עולה הוא
בחנית הא"ס.

דף ע"ז ע"א, החול, נ"ב, עיין לעיל דף נ"ט ע"א, בהגהות וביאורים
אות ה', מה שכתב שם.

שם ע"ב, העול, נ"ב, עיין ש"ש ח"ג דף ק' רע"א [סוף אות כ"ג]
שהקשה וז"ל איך אנחנו מכונים כל סדר עמידה דמוסף ליעו"ר
לעשות להם בנין] וזווג בברכת שים שלום. [אחר שבתפילת מוסף
אין עליה, רק לרחל, ולא ליעקב]. ונראה לי שמ"ש הרב שהנוק' שהיא
יחל, עולה לבדה, היא הנוקבא הכללית של החודש, ויעו"ר שזווגם
בש"ש, הם יעקו"ר הפרטים דאותה תפילה, מור' השד"ה יצ"ו.

דף ע"ז רע"ב, עולה, נ"ב, ועיין זמרת הארץ דף כ"ב ע"ב. ולפי מ"ש
באן, אין קושיה, כי עתה עולה היא באבא.

שם, האלו, נ"ב, פירוש דברים אלה, עיין בהקדמת רחובות

נהר דף ו' ע"ג [ט' ע"א].

דף ע"ט ע"א, ברקיע, נ"ב, ע"ח של"ו פ"ב, שה"ק דף ס"ט ע"ג,
והנדמ"ח דף פ"ד ע"ב וג'.

דף פ' ע"א, העשיה, נ"ב, עיין שער כ"ב פ"ג, ומה שכתבתי שם
בגיליון. ועיין שער השמות, ושער מ"ט פ"ג, נה"ש דף ל"ד ע"ג [מ"ג
ע"ג-ד] ומ"ש בגיליון שם.

שם ע"ג, בגוב"י אות ד', וה' יאיר, נ"ב, ונלע"ד שכונת הרב ז"ל
שהם הויות, ולא בא לומר שאינם חסרים הא' אחרונה, לא כן
בקטנות א' וב' שהם שמות חלוקים, וק"ל השד"ה.

שם, בגוב"י אות ה', בחלל, נ"ב עיין ע"ח ש' כ"א [כ"ה] דרוש ד',
בנלע"ד למוהר"ז זיע"א.

שם, שבת, נ"ב, יתורץ כמ"ש בדרוש הדעת, פי', ע"ז דנה"י
שנעשו חג"ת, וק"ל.

דף פ"א ע"א, הלבושים בלבד, נ"ב, עיין נה"ש דף ל"ה ע"ג [מ"ה ע"ב]
אות מ"ד, ור"ל, שאין שינוי בין המוחין ללבושים.

שם, בג', נ"ב, עיין תו"ח דף קכ"ג ע"א, ושער מיעוט הירח פ"ב,

שם ע"ב, עד חג"ת, נ"ב, שהם או"א עילאין.

שם, הוא חג"ת, נ"ב, כי כחב"ד לקחם עתיק, ע"ח שער המוחין
פי"ב [דף ק"ב ע"א].

שם ע"ד, בשער מאמרי רו"ל, נ"ב, מסכת כתובות.

שם, בגוב"י אות י"א, שער המצות, נ"ב, פרשת וילך דף ס"ב,

דף פ"ב ע"ג, אלקים, נ"ב, עיין שער כ' פ"א בסופו, שכתב שהניצוצין
הם מוחין דאלקים, ואורות הם מוחין דהויות.

שם, יה"א, נ"ב, עיין לעיל דרוש ד', ששם רמזם במלת שאור,

ועיין ע"ח שער כ"ב פ"ב.

שם, טעם נכון, נ"ב, לזה.

דף פ"ג ע"א, הקטנות א', נ"ב, היינו הארתם, אבל עצמותם אינו נכנס,
אלא כ"א במקומו, כשאר הכוסות, מהרב דוד מאג"אר זלה"ה.

שם ע"ב, הה"א, נ"ב, מבו"ש ש"ה ח"ב פ"ז.

שם ע"ג, בגוב"י אות ב', נ"ב, גירסת פע"ח, ו' פעמים ו"ו, ע"ב
וע"ב דאחורים, הרי קמ"ד, ובוזה נסתלקה קושית מוהרש"ו.

שם, בגוב"י אות ב', א' פעם א', נ"ב, ו"ו פעמים ו"ו.

שם, במלת ה"א, נ"ב, מלת הו"ו.

שם, מלאה א', נ"ב, מלאה ו"ו.

שם, בגוב"י סוף אות ג', נ"ב, נ"ל דרך אפשר לקיים הגירסא,

מצד אבא, אע"פ שהכוסות הם מצד אמא, עכ"ז בשני כוסות

האחרונים שהם בחו"ג דאימא, גם חו"ג דדעת דאבא נכנס עמהם,

לפי פשט דברי הרב, שהכוסות הם מוחין דאימא והמצה הם מוחין

דאבא, לפי הכלל שבידנו, שאי אפשר שיכנסו מוחין דאבא, עד

שיכנסו תחי' מוחין דאימא, ואח"כ מתלבשים מוחין דאבא, תוך

מוחין דאימא, א"כ בשלמא, חו"ב דאבא הרמוזים במצה שהם ע"ב

ס"ג, כיון שנכנסו, קודם להם בשני כוסות ראשונים חו"ב דאימא, לכן

אנחנו מכונים במצה להביא חו"ב דאבא במצה שהם גימטריא ע"ב

ס"ג. אבל חו"ג דאבא, שהם דעת דאבא, איך יכנסו במצה קודם חו"ג

דאימא שהם שני כוסות האחרונים..... מכונים בשני כוסות אחרונים

בחו"ג דאמא צריך להמשיך עמהם חו"ג דאבא.

דף פ"ד ע"ב, גדלו' א', נ"ב, צ"ל, ב' דאימא.

שם, אחר גדלות ב', נ"ב, דאבא.

שם, גדלות הא', נ"ב, צ"ל, הב' דאימא.

שם, גדלו' ב', נ"ב, דאבא, וכמ"ש הרב לקמן בסוף העמוד.

שם, וצריך, נ"ב, עיין בפנקס כ"י שלי דף כ"ג ע"ב מ"ש שם.

משם, מור' השד"ה ז"ל, שאיך אפשר שיכנס גדלות א' דאבא, קודם

דאמא, כיון שמוחין דאבא אי אפשר לקבלם הו"א, בלי התלבשם

בנה"י דאימא, יעויין שם, מה שתירץ. וז"ל שם אמנם נשאר לנו להבין

לפי מ"ש ה' בכמה מקומות שא"א לז"א לקבל מוחין דצלם דאבא
[כ"א ע"י] התלבשותם תוך צל"ם[?]... ונה"י[?] דאימא, א"כ איך בליל

לקמן דרוש בית מועד לתם זה דומם למען הספק תימן
 פיפין וארובתה השמים נפתחו וסדר ימים פומם לא
 בילא בהם רכיוו בסדר חיפן לכיון בהם דנעלמם מפיני כל
חי דק כתב פסח דרוש ימינא ר"ה דרושא שמאלא שטו'
 דרושא חלעיתא ט"ה וכו' ופסח שאלמנו מטוים כל אחת
 סטות בהלמם ערביה ליל פסח אט בימי המועד פי'
 ספירת המועד וכן ב"ה עד א"ש כל אחת סטות הנו'
 כס' הכותות לעיר ל"ט גדול לכרר ולבאר פרינס בלחיה בני'
 מדבר וסיע"א [עיון לקמן אחת י"ג עוד עיון כס' ג"ש דף
 ר"ט ע"א ובהדס דכ"ה ע"ד זל רפסח הוא לתקן חמא אה"ר
 בסיס בשמות שנגיסן נבראו עסס פרימיות העולמות הנק'
 בכללות חסד קו ימין דכללות העולמות נעמד לחינויות השל'
 באק' בכללות נגורם שפ"ה נבראו שכוה שמאל דכללות כל
 העולמות לפיך כיה כמשתכח במוחין בלוחין ימינ' ימים
 דשומר לחם לחם יע"ש] וכתו כן ל"ט בתשלום ר"ה שכתב
 שטות נוק' יותר מהכזר אט שטותה סארותיה טלח פי'
 ז"ל וכלה על סדר הכונות סר"ה אלו מכוונים אחת כמו
 כל חס' של שאר הימים ואין הפרש כלל זולת בלחמיה
 יעלה ויבא ובהשלם מוסף ג"כ אין בו שינוי מחס' שגריה
 כלל וכל סארותיה וברניה עד מילת בהכנה הוא פי' ז"ל
 ולא ידעתי בלחיה חס' נחמרה חס' ו המקבלת סארותיה
 פי' ע"מ וטיון ג"כ נע"ת ש"ך שפ"ע ז"ל ואט' בעמידה
 לתת דחל סס לוקחים אחר ופנים דבינה דישפ"ת ונחמרה
 סס טקחים אחר ופנים דחכמות דישפ"ת ולכן עדין אין
 זיוג חלל ליעקב ורחל חלל שהוא במקום גבוה צד"ה
 ד"ה כדעס [שער סטות דרוש ח' דחורח העמידה] אך
 נראה במוסף סס לוקחים אח' ופנים דכרר דישפ"ת ואלו
 יכולין לסודווג ז"ל נרחל כחל שאין אלו מזווג ס רק כפיוקן
 שים נקומתן ע"כ הכי שהם עיון ואין כתב ששולח יתר
 מן הזכר אך המעין לקמן יראה דאין זה ק' כלל דהו
 ששולח היא יתח' מן הזכר הוא יעקב שכתתי שולים יחד
 יעקרב עד חורח העמידה דשגריה נחמיה ד"ה ואחר כך
 בעת השלם מוסף עולם רחל לכדה עד כתר ד"ה לפיות
 שיהם שים טס ז"ה עד הכתר פ"ו ולא יעקב וכל אחת
 סארות שמקבלים יעקו"ר כ"ה ע"י פלמו בתשלום שגרי' לחם
 וחמרה דר"ה בכיותם כנלח ד"ה זה מדבר כנחמיה ז"ן
 יעקו"ר דכללות החודש שער מוסף אין אט מכוונים בהם
 רק בחינויותם נעשים מחילל ואין בהם רק רמז בלחמיה
 יעלם ויבוא דכל עיקר חפלאו הוא לבחי' סדר הימים
 וממילא נעשה סדר הזענים של בחי' ר"ה אך כהפ' מוסף
 הוא כפריות ז"ן דכחי' ר"ה ואלו ים פליה לרחל נוק' יותר
 מן הזכר שהוא יעקב עד ששולח עד ככתר ד"ה כנזל אך
 ל"ל דגם זה אין אלו רוחים בעינינו סדר עליהם שסרי כל
 סדר העמידה דמוסף הוא מתח' כמו סדר השלם שגריה
 הכעשה להם ליעקרב בנין אחי ופנים חוונ כנרבה סיס
 שולח הכל כעקו"ר אך בנין כדוליים לפיות שים ככתר
 ח' כנו' ומזווגים לא נח' וגם ככתר לכדה שים א"ה

אין בו שים רמז ולכן יחמי דחמי ז"ן בידו כח לשדר
 הכונות כנטון וכראוי לכל הכחיטות רק לעמר וימי טעם כ'
 וכו' כנו' כזוהר פ' יסוד יע"ש וואו י"שד אורחותיה סר"ה
 [עיון ככתר יפס בעט דר"ב פ"א ועי"ן] פנ"ה כהקדמה
 ר"ב בעמידה וכו' : **ח"ל** ופורים ומשפס טיה וכו'
 עיון לקמן דרוש ח' דחמרכה דסס כתב שיהם סס כבוד
 ולכן אלו חמריה על הנסים בשניהם ססס כבוד פנ"ה פ"ד
 דחמרכה ואין נחמר ססס כנו"ה ובס"ד כמקומו נלכך כיה
 [לקמן חות ד'] :

- (י) שים כתב הספח אפ"י ששולין ז"ן ביחד וכו' אנום
 ב' אורות ממשכדים ובוקעים קו המכה שהוא
 בימין ע"כ כז"ל יש ע"ה וכחוב קו כנלח ודע דבקיעת קו
 החסד הוא **החסד דל"ה** ועיון לעיל בלוח האדם
- (יא) שים ובר"ה ח' ב' אורות בוקעים בקו שמאל שהוא
 נגורם וטעם יוצאים לחן ואלו ז"ל לתקן לפלמו

אח עלמות פנ"ה סעליזים סדר החלכשות שיה לעולם כי
 מ"ה רכין כי פסח דרושא ימינא ר"ה דרושא שמאלא הוא
 דכל ק"ה כולל טו ו"ק **וא"כ בשפס** מחנכה כחמד שכל
 ק"ה סזיה דט"ה המקוריות ובר"ה גבו' שכל ק"ה וק"ה
 וכן פנ"ה ט"ה **ובזה הבין היטב** מ"ה רז"ל זל ופני' כל
 ספר כספי' אהר בל"ה חגבו' גלו ולמטה טולם נפסי' בחי'
 גבו' והוא דבר הקדש לרבינו פאנונו כי אין יוסף ספ"ה
 לו פלח וכן ספ"ה לבנו' אך לפי סנו' נכון וי"ב יע"ש .
הן אמנם דדכריו לדקו אך עיין לריך בילאר דאין מובן
 סדר עליה ד' שולמות אבי"ע ע"י חפלות ר"ה אשר הוא
 נבנה' כנו' ח"ך המקוריות **הן** מדברי סרב עד שול
 אכ"ס הנו' כספ"ה סכור נכר שפ"ס נד' ע' פ"ב והחדש
 וס"ט מיושב הכל והוא שכתב זל לריך לידע הקדמה טולם
כל שפלות ר"ה עד יוסף ככלל הוא סיקון סדר אבי"ע
 דספירות גבו' דסודו ק' דכל פרטי פרטיה דספירות דל"ה'
 [עיון ספ"ה ע"ל כפ"י דאין כל פר' ע"כ בשס פרטי' חלל
 עד שיהיה כולל מ"ה אשר כל שפירה עסס כלול' מאבי"ע
 יע"ש] מהשפטים מלחם עתיק עד שוף הפסיה וכוון מחלכש'
 זה הך זה נאופן זה כל הכתרים דכל פרטי פרטי' דל"ה'
 מהשפטים כל אורך אבי"ע ומחלכשים זה חוף זה וכן ספי'
 סמכותה כנלח בלוחין דכעבר ספירות מהשפטי' ל"י פעמים
 אבי"ע אבי"ע דכרר ועליו אבי"ע דמכנה ועליו אבי"ע דכי'
 ועליו אבי"ע דחסד ועליו אבי"ע דנבורם וכיוצא בכל השער
 וסנה כאלו הימים דר"ה עד יוסף עסקיט בלחמיה דנו'
 וכנה כי ק נר"ה שהוא כסדר החג מתח' ככל פרטי
 לריך לטון כל סוניה זמניה ויולד שהוא סיקון אבי"ע דנו'
 רל כעוה דנכירות ד"ך ד"ה דפסח' אמנם כל ספי' הוא
 כפרותה גבו' אחת מאבי"ע וכו' יע"ש .

ד"ה דבר רכיוו ל"ה שכתב שם בדרום כ' דר"ה ז"ל בולם
 המעים כח' גבו' ועד"ו כשאר יע' כיה כפי בחינתו
 ולא נח' ככל סדר החפילות שתיק ב"ט לכיון קו רק
 בריה אבי"ע דנ"ה כנו' חלל כששח לא בילאר כלל לפיות
 עדין בלחמיה דחסד וכל סדר שכתב לק' לכיון כדושי פסח
 כדושי ב' ודושי ו' אינו לענין ע"ד ר"ה ורב המרחק בניסס
 כשסח פריים אין מספר אח' כנחי' עליה סעילמו' מקדושה
 סיס ואס כסדר השפסח המנו' לז"ן דאין סדרס שיה ואס
 כסדר גדולתם סעילום פ"ד ח"ה כיוסך כנעילה וכיוצא לה
 שח כשישוריהם כדוע למוכדי' כ' כנונס ועיון כדור' יוסף
 דרוש ד' וי' כזה לבקי כדברי סרב זל וכן כיו"ע של שטו'
 לא סדר לכיון כלל שום כונה השיך לאחתו סיס רק השיך
 להשפסח טלום המנו' מוסח ועומר עד שכוונת סעילום של
 ז"ן עד ח"ה וכן עדין כיו"ע של סוכות הוא השלום של
 אבי"ע דנכרס המתח' חיקוס מר"ה כנו' כמקומו וכנחי'
 סיס כנלחו לא כנה לכיון שום כונס וזהרבה כתב סרב
 ש"ס זכ"ה דאין לפין מיוס ג' דר"ה עד שמיני ענרס רק
כונה זכרנו ד"ה [אך לא כיוס"כ דסס לריך לכיון כל סדר
 סחפילות סח' כמקומו ושין כקולגריס פסח עינים] וכונה
 סלוב דק"ה ל"ה עוד ע"י כנ"ס [ד"ל ע"כ] וכסודו ר"ה יע"ש
 וכן כנ"ס סיה השיך לחמרכה ופורים שסס בלחמיה דמיס
 אין פסח שס סדר כונה לכיון כסס ע"ד הגזיל ובדור' דים
 בהם ככל סמועדים כל סדר סמונות כמו שיראה יהואס
 ועיון כדושי סוסס סכתב כענין סדר כעילת לולב כדושי
 ס' ז"ל פסח כעילת לוב ז"ל אחת חס' שגריה קודם השלם
 מוסף לפי שאל הוא עדין עמו פכ"פ מן החסד ולמטה
 אכל כהפ' מוסף שולה סנוק' יותר למעלה מן החסד כדוע
 יע"ש זה שיה דים בתשלום סוטת סדר השמכת המוחין
 לז"ן ועליו כח כל סדר השלם ככלל המועדים [עיון לק'
 דרוש בית מועד דשולים ז"ן עד הכתרים דל"ה דוקא]
 ודעס לא בילאר סדר סטות מכ לכיון בהם וע"כ נלע"ד
 דנחס בחי' נפקים כסדר השלם של ימים טובים אפי'
 שאין לחמנו תפריים כרשיחם נעשה מלחו וכל עיקר כונותו
 הוא כסדר סמיות ומחילל לחן גס סדר הימים כמ"ס

שמן חג הדוש ר"ח פי' ער ש' הכו' ופרי עין חיים ששון

דישבור' כנו' בע"מ שם ולא עד חו"מ עי' כמו ביו"ט
ולא כמו שבת עד חו"מ וששון [ע"יין כס' טו"מ דק"ל ע"ב].
(יח) **שש** וכו' הבין טעם למה הנשים אכורות בעשים
מלאכה ב"ח ולא האנשים ע"כ ע"יין בגמרא

במס' מגילה דכ"ג חגיגה דח"י ושם האוספות מוד ש"ע
חו"מ כ"י ח"י ג"כ ח"מ ל"ע ח"כ קודם בעגל [פי' אשר
בעבור שלא פירק את נזמי' הזכר לעשות בעגל ניתן להם
שמחה וזהו לנשים כנו' ברו"ל] הידוע שבג"ל בכל ר"ח מה
היה מורה ואם ישראל לא היו חוטאים איך לא היה שמחה
ב"ח וכו' ולא ידעתי מאי קשיא שלא לאנשים אין בהם
שמחה פחה ואין בהם סיכור וגם לנשים כמו כן היו וכו'
ק' וזה נוכל ג"כ בחנוכה ופריש' עד שלא היה אחר הכנס
מה יהיה שמחתם ולעיל כ' דכתי' ט"ה הם בכלל המועדי'
ו"ק מקוריות האנשים בנח' חזונים כנו"ל ועל טרחן ל'
שכיו להם לישראל אחס הימים כמו ש"ס עתה ב"ח. ולא
היה הפרש לנשים מאנשים ועוד דרבי' לא כ' השעה בעבור
בעגל אלא הוא סבור בעבור ש"ס למכות עליה ודוק .

(יט) **שש** משא"כ בשחרית דחול כי ב' הארות יולדות
זה מנחה וזה מהוד וכו' לעיל דרוש ב'
דעמידה דחול במילת מלך עזר וכו' .

(כ) **שש** ונדע כי היא בנחה וכו' לעיל דרוש ו' דעמי'
דחול בברכה ר"ה יע"ש נמצא דיעקב ורחל
פניהם עומדים ב"ח בנחה דו"ל ויונקים משם וכ"ל ע"י
פלאו כנו"ל ואין זה יעקב"ר דכתי' היום דו' ימי בראשית
רק יעקב"ר דכתי' כללית המודש ואין בהם רק רמז בלתי
יעלה ויבוא אך ל' דשניהם בנחה הוא בפריש' כנו' לעיל
פריש' וחנוכה נ"ה ואם גם ב"ח הוא בנחה מה ענינו ומה
שורשו ולמה בנחה ולא ביהוד או בנ' ואיך נקשר עם חידוש
הללנה אשר היא עולה עד סכר דו"ל ויבואה בששנה
רחל מיעקב . אך המדקדק יראה שהיא עומדת ביהוד דו"ל
אך הארוחה מקבל' דרך הנחה ע"י עממה כנו"ל וכו' ע"י
שמקבלת מדרך קו ימין וכו' חדישה שעולה ג"כ עד הכתר
וע"יין לקמן ריש דרוש חנוכה .

(כא) **שש** ובלילי' שהיה בנח' יעקב ולאח' שהיה עממה
דאחכסיהו אם לא בזכיר יעלה ויבוא אין מחי'
אחור אבל ביום וכו' והבין זה ע"כ כן אמר דל"ע סברי לעיל
דל"ע ע"כ וכו' דרוש סיניו הספלות שם כתב שיעקב ורחל
בהפלת ערביהם הם למעלה מן החוה ואיך אע"א אומרים
יעלה ויבוא בברכה ר"ה שהוא בנחה כלא אינם בנחה אלא
בחדש ועוד איך שייך לומר דוקא ע"יין זה דיעקב ולא בנח'
ערביהם כלא אין יעקב ולא כנו"ל יולדים רק בנח' כלים
פנימים מפאה כיום מתפלה שחרית שכתבו בנ"ל המוחין
ונסתלקו אחר הפלה ובערביה שחרית ומכאן יולדים יעקב
ולאה כנו' שם ואיך שייך זה ב"ח מיום הקודם דאין
בחיטתיהם כיום ועוד וכו' בערביה דר"ח אין בו בנח' כלים
חיטתיהם אשר מהם יולדים יעקב"ר וכו' דנדע דהפלה
שחרית הוא ברור וחיקון כלים פנימים ובחפ"ל מנחה כלים
חמ"ל ים ובחפלה ערביה הוא ברור וחיקון כלים חילוניים
ויש בו כל סדר הבנין דו"ל ולאח' ורחל מלבד בנין לאח'
דכלים הפנימים שחזרים המוחין דוק דו"ל דכתיב פנימי'
בערביה ובונים ומחלקים יעקב ולאח' ככל כנו' שם בדרוש
סיניו החפלות דל"ע יע"ש"ב ושם הכרתי כי כאן קאדתי
וח"כ גם בחפלה ערביה דר"ח היה לנו לחזור בששנה ולומר
יעלה ויבוא לזורך רחל שהוא עממה דאחג"ל .

(כב) **שש** אמנם עתה ב"ח מקבלת נוק' הארוחה דרך
קו ימין שהוא הנחה וכו' שלא ע"י בעגל וכו'
וזהו הטעם שחקינו לו יעלה ויבוא וכו' ע"יין מ"ש לעיל בואת ק'
וכ"ל שהיה ב"ח רק הארוחה מקבלת דרך קו ימין ודוק .

(כג) **שש** ובחזרת מוסף בקי"ר אז עולה רחל לבדה
בכתר דו"ל ממס' וכו' ול"ל מה בנח' נשאר לבחי'
כהר יתנו דמוסף ר"ח ע"יין לעיל דרוש ב' דחזרת הפנימים
ואם נח' שמקבלת שפע כהר ע"יין ע"י שמקבלת לב ג'
מחמתיה

בידו אורות דלחא ונוק' לעממה וכו' פי' יעקב ורחל הכק"ר
ז"ן זה נראה שפע דברי רבינו כאן שלוקחים ארוחה
מגבורה דו"ל אך לקמן דרוש ה' דר"ה שם כתב בפירוש
שהוא גבורה דלחא יע"ש ואפשר דזכו כ"ל ע"יין
דרוש זה ובענין היום בריה בגבורה ר"ל הב"י"ע דגבו' דלחא
וע"יין מ"ש בלדרך לעיל בואת ע' בענין כל סדר המועדים
יע"ש [ג"ע דו"ל מריה עד יוכ"ך הם אב"א ואיך היא לוקחת
ע"י עממה שלא אינו אלא ע"י ז"ל וע"יין לקמן אות י"ג].

(יב) **שש** וזהו ז"ל לוקח לעממו בידו אורות דלחא משם
דרך שמאל ונוק' לוקחת לעממה ע"י אורות
דלח' דרך שמאל ע"כ וז"ל ללא נקט בלשון הזה לעיל מזה
גבי פסח לסיוף דרך הסוד כמ"ש כאן ב"ח שהוא גבו'
ועוד מה פירשו דו"ל לוקח דרך שמאל הלא שם הוא עומד
עם נוק' בגבורה כנו"ל בדרוש ה' דר"ה ומהו ר"ל דרך
ולע"ד נראה דדרך דנקט ר"ל מ"ל קו שמאל ולכיוון שפסח
הוא דרועה ימינה חסד שממש לוקחים ז"ן אז לזה נקט
כאן דרך אך ג"ע דלא נקט בפסח בלשון הזה :

(יג) **שש** לסיוף כי עתה יולדות האורות כולם דרך קו
שמאל לכן הוא יום הדין והנקבה שולפת ביום

זה יותר מן הזכר ע"כ וז"ל אי"כ בחנוכה ופריש' שכתב
רבינו לעיל ולקמן דרוש ה' דחנוכה שם ביהוד ח"כ הם
ימי הדין וכו' שולפת יותר מן הזכר הלא אינו כן ועוד
אין הנקבה שולפת על הזכר הלא היא אב"א ע"י ז"ל מר"ה
עד יוה"כ כנו"ל לק' דרוש ג' דר"ה ועוד] אין היא מקבלת
הארוחה מגבורה דלחא ע"י עממה דאין אופן זה אלא בשז"ן
עומדים ע"כ בגבורה דלחא או לוקחים כ"ל חלקו מבחי'
דלחא אשר ענינה ח"י שכלל שמאל דלחא המלבשים ורוע
שמאל דלחא ויולדה הארת בגבורה דלחא שכתב חו"מ ולא
לוקחים כ"ל חלקו דרך יבדות דלחא דרך הפנים כנו"ל
וכנו' לעיל בדרוש ב' דעמידה דחול במילת מלך עזר
ומושיע ומגן יע"ש ועתה מר"ה עד יוה"כ ז"ן הם אב"א
ואפשר דזכו בל"ע שכתב רבינו בחמ"ל דרוש זה וע"יין מ"ש
לעיל שם ובואת י"א . **ורעד** נראה מכאן לסייע למה
שכתבתי לעיל בואת ע' דיש בחי' אחרת הנחמק'
בריה שהוא גבורה דרוש שמאלה ואין בו שייכות עם כל
אחת הכחות החכמים שם בדרוש ר"ה בכדר הגהרה
והחיקון עד שמיני פלגם ואין בידי לבד ולבאר עד שיע"ש
עליו רוח ממרום וע"יין עוד לקמן דרוש בית מועד מ"ש
בואת ב' כזה קאמו משם אח"ך רחמי לרב כוראת שפה
דנ"ג ע"ד דגם הוא לא הכין בואת י"ט מדבר רבינו בענין
עליות ז"ן בלח"א כנו' לקמן וכזה שהיה ביו"ט של סוכות
יע"ש ולע"ד אינו כ"ל בכל י"ט פסח ופסועה ור"ה וכו' ו
רבינו לא גילה בהו ככל הלך וע"יין מ"ש לעיל אות ע'
בזה [לקמן דרוש בית מועד אות ט"ו] .

(יד) **שש** וכזה הסוכות ב' הארות נוקעים ויולדים דרך
קו האמצעי וכו' ככתבתי לעיל בריש אות ע' .

(טו) **שש** והשנה משולב מכל השאר כי עליותיו גבוהות
מאד מאד ע"כ פי' ששלה ז"ל עד חו"מ כנו'
לעיל דרוש מנחה שבת יע"ש וכ"ל לקמן בסמוך .

(טז) **שש** וכיו"ט יש בו עליות אבל עליותיו גרועות מעליות
יום השבת ע"כ נהגאל לקמן דרושי י"ט וגם

לעיל דרוש מנחה שבת ד"ה ונריך וכו' יע"ש"ב לקמן בסמוך .
פי"ט אבל ביו"ט שולן ז"ן זה בלחא זה בלח"א ע"יין
לק' דרוש בית מועד ושם כ' רבינו דו"ל מלבשים
ע"יין ושמאל דלחא וכאן כתב דלחא וע"יין שם אות כ"ב .

(יז) **שש** והרי"ה מעליות מן החול ומן השבת בגבוהה א'
כי הטקפה עולה יותר מן הזכר בח"י אבל בענין
פעליותו מועפות הם גרועים מן השבת ומן היו"ט ע"כ פי'
יותר מן הזכר שהוא יעקב אבל לא מן הז"ל כנו' לקמן
שבחפלה מוסף עולה רחל עד הכתר דו"ל ומזדווגים יחד
כנו' בע"ה ש"ך הפ"ע יע"ש וע"יין לעיל אות ט' ושם הארכתי
בזה ומ"ש פעליותו מועפות פי' דו"ל עולים עד הכתר

אי"מ

שמן חג דרוש רח פי ער ש הבו ופרי עין חיים ששון ק

מוותיהם במקום גבוה יע"ש אך ל"ל ח"ך אגמט מכוונים כל עדר עמידה דמוסף ליעקב"ר לעשות להם בנין וזוהו כבדתי ש"ש אחר שבת"י מוסף אין עליה רק לרחל ולא ליעקב כנז"ל ועיין מ"ש בזה ויורה ב"ר לרחל לעיל אוח מ'כסופו יע"ש יפה שע'ד'ר"ח. **בז"ל** וזו מזדווגים יחד וכו' וז"ל דלח מלינו זוג בקדושת כתר דר"ה עד כתר דשבת שהם שוים בקומת'ו ומזדווגים כנז"ל בדרוש שמריה דשבת ואין לומר שזוהו כבדתי שים שלום דלח"ו הו"ו הוא דפרטות בעדע וז"ע .

בד וזוהו הבין פעם למה אומרים כתר יהנו לך כמוסף ר"ח כמו בשבת אבל יש שינוי וכו' עיין לעיל דרוש ב' דחזרת העמידה דחול .

בה אבל ענה הכהן שאומרים בר"ח הוא ענין עליה הנקבה בכזה של ז"ח בלבד ע"כ עיין בע"ה ש"ך ספ"ט שכתב דבר"ח עולים ז"ן ככתרים דיסור"ה יע"ש (עיין סוף דרוש זה שכתב כי אט"פ שביארנו שהמ"ל היא העולה הנה גם הס"ח נריך לעלות וכו') יפה שעה דר"ג רע"ה ועיין בס' אורחא שעה דכ"ה דכתב דכ"ה מ"ש שבר"ה עולים בכזה דיסור"ה ל"ל להם דמוסף עולים בבינות דיסור"ה וחזרה חכמות יע"ש וכתב' יתו כתר ועיין בסדור לברכ ש"ש זל"ה"ה ופשוט .

בו שם כי ענה בר"ח העליה הוא לרחל טק' דז"ה ולא לז"ה וכו' אוח בקודם מ"ש .

בז שם מולחו כי ר"ח לעמך נחת וכו' הם ב' רישין מבחי' ט"ה דז"ה וכו' עיין מ"ש לעיל אוח ק'. וכ"כ שיהי לפולס עומדת כבוד רק הכרוחה נמשכת לה דרך קו ימין .

בח שם ענין מפז"ל בענין מוטו הירח שלא נחקקה דעתה עד שאמר לה הביאו עלי כפרה על שמעתי אה הירח וכו' במס' חולין ד"ם שבושע ד"ע .

בט שם והענין הוא במ"ש ענין מישוט הירח מה ענינו והוא כי כמה שגאלגו ז"ן דלז"י היו שוים בקומתם ממע וסיו נקראים ב'מאורות גדולי'וואח"כ נתמעטה הירח וירדה בבחי' נקודה (דוק מילת בבחי' נקודה) בראש עולם הבחי' ושם עומדת הנקבה חמיד שלא בשעת החפי' כנ"ל וכו' לעיל ריש דרוש ב' דעמידה דחול דכ"ה ודרוש ד' מדרושי גלילה ודרוש ה' דהפלין וז"ה דמעולם היו ז"ן שוים בקומתם בבחי' אלילות דטק'לל ה"ה חחי'אלילותיה רק מן החוה דז"ה ולמטה ולא היו ב' משתמשים בכזה א' וכן כתב רבינו בכ"מ לעיל דרוש ב' דעמידה דחול במילת מלך עוזר וכו' ועיין שם ע"כ היתה חחי'אללטה מן החוה ועוד ג' עפמים נח' בע"ה שכ"ה פ"ג יע"ש וכן בפסוקים פ' בראשית בענין החוה אדריכ וכן' הסקדמות דע"ה ע"ה והוא דרוש קטן בענין קטרונ סלבלה כחז ז"ל הנה בלבנה ע"ה רחל טוק' דז"ה כי בבחי'נאללה כנגד החוה דז"ה ושם מחחי'כזה שלה וז"ה מחפשיבת עד כוף עולם האז"י ואחר שקטרנה נעדרה משם וירדה בעולם הבחי'ל"היות שם ראש לשועלים ולכן ענה בחפחחיתו אנו נריכ'לחקה בבחי חקונים כח'כוח להחזירה לכמות שהיתה קודם שקטרנו בחוה דז"ה בבחי'אב"ה וסתיוקון הב' הוא להחזיר עוד אח"כ עם ז"ה פכ"כ עכ"ל (וטוב כפ"ז מאי אולמיה ר"ח מכל יום כרי בכל יום הוא ג"כ כן בעולה ע"י חפחחיתו למקומה הראשון אך לזה י"ל דאין זה בכל יום עליה עכ"פ עד הכזה שלו רק בר"ח כנז"ל) וי"ל דאין זה סתק' יולאת מהס"ה דז"ה ולמטה רק בבחי' רחל טוק' דז"ה שיהי ספירת מל' שבי"ם דלז"י חס לשון רבינו בש' ככונת דרוש ד' מק"ש של הלילה דכ"ד ע"כ ונחזור לבאר ענין הלואה והשאלה זו מה עניינה הנה נח' אלילי במקומות רבים בבחי' חז"י רחל טוק' דז"ה שהיא ספירת מל' שבי"ם דלז"ל לאללה רק בבחי'נקודה א' בלבד והנקודה ה"ה היא שורשה ומליאותה ואח"כ ע"י בניסם כמו' בז"ה נמשכן אליה בדרך חופפה ב' נקודות אחרות וחו עמרה ונעשית בת י"ם שלימות ואז יכולה להזדווג עם ז"ה ונמלא כי שורש רחל ועיקרה אינה רק נקודה א' בלבד וכל הס' נקודות אחרות הם בסוד חופפה ואינה משורשה ומליאותה יע"ש עוד כתב רבינו בע"ה של"ד פ"ב פלל ח' ז"ל ונל"ח כי כרי מ' כחות המל' נאחזים בז"ה ועם ע' בוחות אלו ששם כח א' לנד נשלים ל"ם וכו' יע"ש כל לשוט

ולאסכת הקליר לה כחכתי לשוב קחינו משם ועיין בש' הסקדמות ד"ע דרוש המחזיל סוד משוט הירח וכו' (של"י פ"ה) חז"ל ושם נריך שנבאר מה הוא ענין משוט הזה שנתמעטה הנקב'גלות הזה שנתארה בבחי'נקודת קמנה כנז'ומה נעשה מאותה הבחי' שנתמעטו ממנה וקודם לזה נריך שנבאר בחי'אחרת שים אל טוק' שהיה לה ביום ד' של ו' ימי בראשית הנק' בלשון חז"ל משוט הירח דע כי ה' ימים הראשונים של ו' ימי בראשית שאז נברא העולם הם סוד ה"ם הראשונים שהאירו ביום ו' ואז נתגלתה הנקבה בבניינה ואמנם ביום סד' נתמעטה כגודע וביאור הענין המישוט הזה הוא כי בבחי' היתה הטוק' אב"ה מן החוה דז"ה ולמטה בבחי'פרט'ובינים סד' נתמעטה בסוד נקוד' קמנה כלולה מ' וירדה חחה היסוד שבו ואמנם ענין המישוט הזה פירושו הוא כי הנה א' עילאה כאשר הגדיל' אה ז"ה נתן בו כח הנקבה כלולה בו כגודע בסוד הכטר נוטל פי ב' חלקו וחלקה ובכל ספי' מהי"ם שבו היתה שם ספי' א' של הנקבה כלולה שם בבחי' המל' שבאותה הספי' שהיא שז"ה ונודע כי הז"ה אינו רק ט"ם כי טוק' משלימתו ל' והנה ע"ם ראשונות שבנקבה נכללו ב"ם של ז"ה בבחי'המל'שבכל א'מהם והנקודה ה' של הנקבה שהיא ספי'מל' שבה היא לבדה היתה גדלת למטה מן היסוד וכאשר נבנה הנקבה בפריט'שלים של י"ם שבה ירדו מן הט"ם של הזכר שהיו שם בחמילה כלולות כנז'ונחפזו בבחי'ה'של הנקבה שחחה היסוד שבו ונעשה פריט'שלים ב"ם שבה נמלא כי אז ז"ה י"ם בו ט"ם ואם החבר עזר כללו'הנקבה שהיא עשירית חליו כגודע נמלא שים בז"ה י"ם ובטוק' י"ם י"ם ממש נמלא שבין הז"ה והטוק' י"ם י"ע ספי' ששם ק' כח' וכשנתמעטה הנקבה ביום ד' חזרו הט"ם שבה ועלו למקומם הראשון בט"ם דז"ה ולא נשאר בטוק' רק הספי'הסתחווה שהיא המל' שבה למטה מן היסוד שבו וכו' נח' א"ך הנקבה כלולה בזכר וא"ך יולאת ממנו וא"ך חזרה להחמטט וחזר הקדמה זאת שהלטרך לה בברכה מקומות וכבר נח' קרוב לזה בקיט'למטג' בבחי' דרוש א' וכו' יע"ש נמלא ענה לרקו כל המאמרי'ומה שאמר שתחילה אלילות היתה שיה בשוה ב' מאורו' הגדולים הוא בבחי' עה החופפה אשר ה' לה שנתעשה בסוד פרט'גמור ומה שאמר שתחילה אלילות היתה מן הח"ה דז"ה ולמטה מדבר על בחי' נקודה של המל' שבה קודם החופפה וקודם הקטרונ ואחר שבה לה החופפה וסי"עם ז"ה שיה בשוה קמריג' וירדה חחה היסוד דז"ה (ו"ל דעדין לא נעמר נכ"י דז"ה עד יום ו' וא"ך אפשר כל זה וטוב י"ם לבנין בענין ו' ימי בראשית ואין כאן מקומו)בסוד נקודה שבמל' שלה ד' ספי'עליונות שלה עלו בז"ה כמ"ל עיין ריש דרוש ב' דשמירה דחול מ"ש שם כרח"ו ז"ל ח"ך ל"ל דכאן כתב שירדה בבחי' וכן' הסק' שם וכנ"ה של"ו פ"ב שם כתב שירדה חחה היסוד דז"ה בלז"י וי"ל דחחי' ע"י הקטרונ ירדה חחה היסוד אך ע"י החוה אדריכ הוא שירדה בבחי' וכאן רבינו ק"ר בלשון דאין מקומו כאן לזה דעיקר דרושיו בה לפרש סדר הכונה דר"ח ושבו ועיין ענין היות בחמילת אלילות המת"ה דז"ה ולמטה ולחיות שוים בקומתם בע"ה של"ו פ"ה ופ"ב ושם מ"ש ב"ר א"ך קחינו משם. **עוד** יש לפרש פי' אחר להיות נקראים ב' מאורות בגדולים וזוהו במ"ש בבוהר ח"ב דקמ"ו סע"ב דלשילי שסטוק' היא מהס"ה דז"ה ולמטה נקראים שני מאורות בגדולים וז"ל כחייב ויעש אלהים את ב' המאורות בגדולים וכו' וכל זמנא דדבורא וטוקבה אחיין כחדא תריובו קריין בלישנא דדבורא ובגין דעלמא עלאה אקרי גדול וכו' ורחל דה האי קרה דהא בקדמתיה כד יתבין כחדא ב' המאורות בגדולי' אחקרון אח"ג דהא זנבא לגבי דשלמה וכו'יע"ש כי קארתי וכוה מאורן קשיתו כנז"ל למעלה היו ז"ן שוים בקומתם בבחי'אלילות רק מן החוה ולמטה אך לפי' הוזהר הוא דלז"י שהיא מן החוה דז"ה ולמטה להיות דחחי'יאלו כאחד יחד זנבא דלרייה לרייה הוא ונקראים שוים במקומתם ב' מאורות בגדולים ועיין בל"ח שאחר זה בס"ד (יפה שעה דר"ה)

ק שם כי עתידה היא בכל ר"ח לעלות עד הכזה שלו לחזור בקדמותה להיות שם ב' המאורות בגדולים שוים בקומתם וזה

חג"ת דא"ח ונה"י עלמו דא"ח המתלבש תוך גופא דז"א ונעשה לו כוד מוחין הרי שללוקח הוויג כל ע"ס דא"ח מאיריים בוי"ב אכל אין כל הוויגים שוים כי הנה בימי החול אז ז"א מקבל הארתו מן הנגה דא"ח וכל בחינותיו של ז"א נכללין בקו ימין בנגה דא"ח והמל' מקבלת הארתה מן ההוד דא"ח וכל בחינותיה נכללות בקו שמאלי הוד דא"ח כו' קשה שהרי לעולם נה"י דא"ח אינו מתלבש אלא בז"א כמ"ש רז"ל בכמה מקומות ומהם שער הולדת או"א פ"ו ובפ"א משער ז"ן. ולא מצטיי"ח כל זמן שז"ן אב"א שכל האורות אינם אלא בז"א וממנו ניתנים אליה דרך האחרון כדי שיתקן את עממה אלא אפילו אחר חזרתה עמו פכ"פ כל נה"י דאבא ואימא שבתוכם נה"י דא"ח הכל נגסם בז"א כמ"ש רז"ל בדרוש העמידה במילת מלך עוזר ומושיע ומגן ובחתימת הברכה. על כן אומר אני

בז"א האמור כאן בדברי רז"ל מדבר בעיקב והוא מ"ש רז"ל שם דרוש העמידה ז"ל והנה עתה אשר נהפכו יעקב ורחל פכ"פ נמלא יעקב בנגה דז"א ורחל כנגד ההוד דז"א לפי שהזכר יונק מן הימין לעולם והטק' לעולם יונקת מן השמאל כו' וגודע כי כל הנגמים דאריך אנסין ודאבא ואימא כולם מלובשים זה בתוך זה וכולם תוך נגה דז"א אנסין ונמלא כי בהיות יעקב בנגה דז"א

הוא עומד בכל השאר נלחם ועד"ו רחל בהיותה בהוד דז"א אנסין היא עומדת בכל שאר הבריות יפויין שם. ודע שקרוב לזה כתיב רז"ל בשער תיקון הנוק' פ"ג ז"ל בזהו י"ד ואח"ך נכבדת ומסתלק הרוחניות שלה מהו"ז ז"א ועי"ז אין התדבקות כלל ונפרד"ו ואז נהפכים פכ"פ ושם שוים ושיניהם ביחד מלבישים נו"ה דא"ח ז"א מלביש לאבא ואבא מלביש נגה דא"ח והיא מלכשת לאימא ואימא מלכשת את הוד דא"ח יע"ש. ונגל"ד כי רז"ל שם מדבר בשבת דוקא שגודע שבת ז"א עולה באבא והטק' עולה באימא כמ"ש רז"ל בדרוש תפילת מוסף ז"ל ונמלא כי בחזרת תפילת מוסף ירש ז"א מקום אבא וטק' מקום אימא וזה הוא הנקוד יע"ש וברוש א' דענין המועדים יע"ש ומ"ש רז"ל שהמל' מקבלת הארתה מן הוד דא"ח היינו ע"י יעקב בעלה כגודע שחול הוא לריכה אליו ומקבלת אורותיה ע"י דוקא :

דרוש ז' בו הענין כי הנה נבחר במ"א כ"ש דינין דכורין ויש דינין נוקבין והם שכה"י נינונין דבולויגא דקדושתא ופ"ר נבדור' מנפ"ך כו' כאן לא פורש בדברי רז"ל אם הש"ך דוכרין והפ"ר עקבין או להפך אם הש"ך נוקבין והפ"ר דוכרין ולעיל בדרוש א' כתב רז"ל ז"ל והוכרים הם ה' אותיות מנלפ"ך כו' והנוקבות הם שכה"י דינים כו' ובשער טנת"א פ"ד כתב היפך ז"ל וזהו תבין היות ה"ג מנלפ"ך נקבות וגבורות הש"ך נלוזין שהם הכל דגרמי דכורין יע"ש. ולפ"ד נראה שהכל א' הוא אלא שלפי הדרוש הכי מתפרש ועיקר הכל הוא כי הש"ך דינים הם הז' מלכים ז' כלים שנשברו כי כל נוזך ומלך הוא אדם זה שמו ו' פעמים אדם עוליים שט"ו ועם ה' גבורות שהם שורשים הרי ש"ך והוא הכלים עלמם עלמותם והפ"ר הוא רפ"ח נלוזין דהרי שנשארין בתוך הכלים וגשברו וירדו עממה לבי"ע להחיותם כגודע והכל נמשך ע"י זיווג דאבא ואימא. וטודע כי שנעשה הוויג באבא ואימא אבא נתון מחלקו חומר וטורם ואימא נתנת מחלקה חומר וטורה שהם כלים ואורות ומשל אבא נולד בולד רמ"ח איברים של עלמות ומשל אימא נולד בולד רמ"ח איברים של בשר כמ"ש רז"ל בשער המוחין דז"א אנסין פ"ה ופ"ו יע"ש. באופן שיש ש"ך ופ"ר בשל אבא ופ"ר ופ"ר בשל אימא וזהו תבין מ"ש רז"ל בשער רפ"ח ז"ל וטודע כי כל הדינים והגבורות הם כפולים נמלא כי יש ב' פעמים ש"ך בז"א אשר לסיבה נקב' שמ"ש שהם בחינת הנילוטות האלו וב' פעמים ש"ך בנוק' אשר לסיבה זו נקב' המ"ר והוא הדבר שכיון שהמלכים האלה הווייתם נתהוו מזווג דא"ח וכל אחד ואחד המשיך מחלקו בכל מלך ומלך בין ככלים בין בעלמות נמלא כל הבחינות כפולים ומטופלים :

בא ועתה נבאר מי הוא התוקע ומי הוא הפה של התוקע דע כי התוקע היא אימא עילאה כי היא התוקעת מתוך פיה ומוציאה את ז"ן דרך פיה לחוך כו' אם כפשתן משול' לא שמענו ולא ראינו בכל דברי רז"ל הולדת המוחין דרך הפה שהרי הקולות הללו היואים מתוך השופר מוחין נמורים הם לז"ן כמ"ש רז"ל בדרושינו לעיל ואחר עלייתם תוך אימא ע"י הדורמיתא אז אנו מעוררים אותם ומוציאים אותם מלמעלה מתוקנים עם מוחין הראייים לזיווג כו' אלמא מוחין נמורים. ושד כי כל זאת נעשה הנה"י

ע"י ז"א שיסן ועלה נשמתו למעלה למין וכשעולה ז"א למין אינו עולה אלא ביסוד דאימא כגודע וכמ"ש רז"ל ב"מ ומהם שער הנסירה פ"ג ובתב רז"ל ומוציאים אותם מלמעלה מתוקנים עם המוחין הראויים לזיווג וכי עלה ביסוד ומוציאה אותו מן הפה אתממה. ואשר אחזה בקולר דעתי השפל כי נודע שכתבו רז"ל בכמה מקומות ומהם בשער ז"ן פ"ב ובדרוש הק"ש שכלל פעם שמונחים א"ח כדי להוליד מוחין גדלות לז"א נכללים ועשום אבא ויש"ם פרט"ף א' ובהתכללם יחד בינה תבונה בפרט' א' בא יבא ג"ר תבונה בבטן הבינה ויבא עיבור דז"א בג"ר תבונה כמ"ש רז"ל בשער אה"ך פ"ד ז"ל והתבונה אינה מלכשת את הבינ' רק המהזה ולמטה ושם הם ג"ר של תבונה ומלבישין בטן דבינה שהוא יסוד דבינה עילאה ובג"ר תבונה דהיינו דבינה אשר בתבונה שם היה העיבור דז"א יע"ש. ובשער הרוש הללם דרוש ד' ז"ל ובעשות בינה תבונה פרט' אחד נמלא הק"ש כל פרט' תבונה נה"י דבינה כו' ובהיותם יחד פרט' א' שניהם יהיה היסוד של כל כללות הפרט' יתבר עליון מחד מחד כמעט כפי התבונ' ואז נודונו יחד א"ח בכללות כל הפרט' הגו' ובהו היסוד של כללות היה הוויג ושם ניתנו המוחין של ז"א יע"ש. ובדרוש ג' דפסח ז"ל ובהו יתבאר פעם למלות סיפור יל"מ כו' כי הנה התבונה היא נה"י דאימא כו' ונמלא כי ראש התבונה היא בסוים נה"י דבינה כו' והנה שם הוא מקום הפה של התבונה שהוא בג"ר שבה וזהו לשון פסח פה סח כי שם הוא הפה של התבונה יע"ש. ולפ"ו מה מתוק מדבש שהרי כשנולדים ויוציאים המוחין הוא מן היסוד דכללות הפרט' דבינה ותבונה וגם שם עלם ז"א למין כדרכו תמיד ובמקום ההוא בעלמו הוא הוא פה התבונה ממש ונמלאת התבונה היא התוקעת מתוך פיה ממש והוא מ"ש רז"ל תחילת דרושינו ששופר של ר"ה הוא תבונה וכאשר נולדים המוחין ויוציאים לתוך מתחלקים הפרט' דבינה ותבונה לב' כמו שהיו קודם התכללות ובחב"ד תבונה מאירין ונעשה מ' דללס ואח"ך בחג"ת תבונ' מאיריים ונעשה ל' דללס ונבנה"י תבונה שהיא ל' דללס מתלבשים בז"א. נמלא שהתבונה הזאת היא התוקעת מתוך פיה העליון ממש לתוך חלל ז"מ שלה והם המוחין נולדים ויוציאים מן היסוד כדרכם לעולם לאחת מתוך יסוד פה התחתון ועיין שער המוחין פ"ג והבין עינין לידת המוחין וגם תבונה יש לה א"מ ובפה חלל אור מקיף כי הוא השופר ביה ומוציאה את הקולות שהם המוחין והכל נתון ואמת. גם מש"כ רז"ל כי התקופת דמישב הם תבונה דמוסף הם באימא כו' הכל הולך למקום א' לכשתעין בדרוש הבינה והתבונה של שער א"ח ושם תראה היות הבינה והתבונה כל חד מהתפרטת ל' פרט' פים : כא) ולכן אלו הו' מלויים שהם ז' הכלים נמשכים דבינה כו' עיין מ"ש רז"ל בדרוש החוצ' אות י"ו וכל זאת הוא גם תבונה רחיה עלמות מ"ש רז"ל לעיל בדרוש ששי ז"ל והנה כבר נתבאר אללנו כי ביה דאימא יש שבעה היות דס"ג יע"ש וכל הכוונות ההם בחול הם שהם מוחין דתבונ' כגודע. והנה רז"ל כתב בתחילת דרוש ששי ז"ל והנה בתחילה נקדים לך הקדמה א' והיא כי אין שניו וחילוק בין כוונת ברכת אבות שבימי החול לימי ר"ה כו' שלכאורה לריך להבין איך אפשר הדבר הזה להיות שהרי כתב רז"ל בדרוש המועדים כי מה שעולה ז"א בחול ע"י תפילתו והוא עד יסורת עולה ב"ט מאליו ומעלמו ע"י קדושת היום וע"י תפילתו אנו מעלים אותו עד א"ח עליון וא"כ ר"ה י"ט נמור הוא ומקרא קודש כתיב ביה וא"כ ע"י תפילתו לריכים אנו להעלותו עד א"ח עליון כי ביסורת' כבר עולה מעלמו ואינו לריך לתפילתו ובחול נודע שכל הכוונה היא בעמידה דלחם להמשיך מציטות דיסורת' וחזרת העמידה להמשיך מחכמות יסורת' ואיך אפשר שתהיה תדיר הכונה של ר"ה. אמנם התשובה לזאת פשוטה היא למ"ש רז"ל שם בדרוש המועדים ז"ל וביאור ענין זה הוא בהקדמה לך הקדמה ואמאי כו' אע"פ שאנו אומרים כי ז"א עולה כל מדרגות עד שירש מקום א"ח עלמם אל תחשוב כי כפי זה אינו לריך אל המוחין הבאים לו מבחי' נה"י דאבא ואימא אכל לריך שהדע כי לעולם הוא לריך אל הנה"י דאבא ואימא שיבא לו כבוד מוחין והענין הוא כו' ואין חילוק אלא שבימי החול אז הנה"י דאבא ואימא הנעשין מוחין לז"א הם מבחי' תחתונה ובשבת הם מבחי' עליונה יע"ש. ובפיה משער המוחין דז"א. ונמלא כי העליות וקבלת המוחין תלוים זה בזה כל כמה ז"א עולה גם יסורת' הקדימו להעלות הם ומכל מדרגה שהם לעולם

לאשמועינן ההפרש שיש בין זווג יעקב לזווג ז"א הכללי כפי פשיטות הדברים שאין ביעקב אלא מאבא, ודו"ק וא"ש את"מ.

דף ק"א ע"א

ד"ה והנה מן זה הנ"ל תבין איך חו"ג שבנה"י וכו'. לפק"ד הכוונה שידוע שסוד הדם הוא אחוריים דאחי"ה שהוא באימא, ואם כן לפי פירוש שני שבאימא יש בה מ"ה וב"ן דב"ן, אם כן דם טוהר וכו' הם כולם בשם ב"ן, אבל לפי פירוש הראשון שבאימא יש ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, אם כן דם טוהר הוא במ"ה, ר"ל ב"ן דמ"ה, ודו"ק. ועיין שער מ"ד ומ"ן פרק י"ב, ובשער המצוות פרשת אחרי מות ודו"ק. ועיין מה שכתבתי במערכת הדל"ת אותיות ט' י'.

ד"ה והנה בעמידה דלחש דחול וכו'. וכן כתב בעולת תמיד (דף נ"ו ע"א) [בנד"מ דף מ"ג ע"ב]. ועיין תורת חכם דף ק"ט ע"א שיטה כ"ט כפי התרחבות שכלו הישר. אך לכאורה קשה, שבשער הכוונות דרוש א' דחזרה ובנדפס (דף נ"ו ע"ב) [בחדש דף ל"ח ע"ב] כתב שהלחש הוא בנה"י וחזרה בחג"ת, וכן כתב בעץ חיים שער הזיווגים פרק א'. ועיין הגהות רבינו הרש"ש זיע"א על שער העקודים פרק ה' שכתב שבלחש על ידי שנכנסו מוחין מצד בינות דישסו"ת חזרו יעקב ורחל דפרצוף נה"י פנים בפנים וכו' יעו"ש. ואם כן אתי שפיר, שהכל אחד. ועיין דברי שלום (דף ל"ו ע"ד) [בנד"מ דף ל"א ע"ד], ואין הזמן מספיק וירחם ה'.

ד"ה ולכן (לא) [עדיין אין] זווג אלא ליעקב עם רחל וכו'. ר"ל שידוע אין זווג אלא על ידי תיה, ומוחין דישסו"ת הם

גבורות דמ"ה שר"ל ב"ן דמ"ה נעלמים תוך יסוד דאבא, ולכן בפירוש הראשון לא הוזכר שצריך בשעת הנסירה ליכנס גם נה"י דאבא, לפי שמה שצריכה ליקח שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דאימא הם אצל אימא, ודי בהכנס נה"י דאימא, אבל לפירוש השני שב"ן דמ"ה הוא באבא, ולכן צריך ליכנס בשעת הנסירה גם נה"י דאבא, והכל יבא על נכון. אך כיון שמצאתי הגהה אחת של רבינו הרש"ש זיע"א שלא באה במכבש הדפוס, והעתקתיה במערכת המ"ם במזכיר שלום אות י"ז, שכתב שלפי פירוש השני מה שלוקחת מ"ה וב"ן דב"ן, אם כן בטלה דעתי לגבינו, והיעב"ת שאיך בחינה זו ובחינה זו שניהם אמת ודו"ק.

ד"ה כי אי אפשר להיות זיווג ז"א בנוק' אלא בהיותה שוה בשוה וכו'. עיין תו"ח דף קנ"ז רע"ב הטעם.

דף ק' ע"ד

ד"ה אם לא גדלה כמוהו וכו' והיא קבלה תחילה גבורות דמ"ה וכו'. לפק"ד שגם בזיווג יעקב ורחל יש כל הבחינות, וכנודע מסדר העמידה, אבל רז"ל מפרש כפי פשוטן של דברים שאין ליעקב אלא מאבא שהוא מ"ה, ואם כן בתחילה לוקחת הארת הגבורות דמ"ה, ובזווג החסדים דמ"ה.

ד"ה אמנם כשנגדלת כמו הז"א וכו' וגם החסדים דמ"ה וכו'. ר"ל בזווג שני, שבזווג הראשון אינה לוקחת אלא חסדים דב"ן שהוא רוחא דשביק וכנזכר, ובזווג שני לוקחת גם חסדים דמ"ה. ועיין בשער כ"ה שער דרושי הצלם פרק ב', ובהגהות רבינו הרש"ש זיע"א על שער אנ"ך פרק ו'. ומה שהוצרך לאשמועינן זה בכאן אע"ג שזיווג שני לא הוזכר לעיל, הוא

פרק י

ד"ה הנה אבא לקח וכו'. מצאתי הגה אחת מרבינו הרש"ש זיע"א וז"ל: שלום, הנה לעיל שער אנ"ך פרק ה' כתוב בפירוש שאבא לקח חצי בינה דמ"ה שהוא קו ימין וחצי קו אמצעי דבינה דמ"ה, ואימא לקחה גם כן חצי בינה שהוא קו שמאלי וחצי קו אמצעי דבינה דמ"ה, והכי נמי איתא לעיל שער עתיק פרק א', ע"כ. והיא כמו הגה אחת סתם בעץ חיים דפוס, אלא ששם כתוב והכי נמי איתא שער הולדת או"א, ודו"ק. ומכל מקום לפק"ד אין כוונתו להקשות אלא על בחינת הכתר ולא עוד, לפי שבשער אנ"ך מיירי בכללות אבא ויש"ס שנקראים אבא, ובכללות אימא ותבונה שנקראים אימא, וכאן בפרטות. ועיין דברי שלום בהגהותיו על שער י"ג שער א"א פרק ט"ו שכתב דמש"כ בשער אנ"ך שאבא לקח קו ימין וחצי קו אמצעי, ר"ל חכמה וז"א וכו' יעו"ש בדבריו, ואם כן לא יש הפרש בין כאן לשער אנ"ך אלא בענין הכתר, ודו"ק וא"ש את"מ.

ד"ה ולכן נקרא טמיר וגניז יותר מינה וכו'. כתב הרב (ד"מ) [דגלי אהבה] ז"ל וז"ל: צ"ל יותר מיניה, דעל כתר דאימא אמרו כי היא גניז וטמיר בכתר אבא, ע"כ. ומצאתי הגה אחת על עץ חיים כתב יד וז"ל: יוס"ד, דכלול בכתר דאבא, אבל דאבא נקרא טמיר וגניז כמבואר בשער הזיווגים פרק ב', ע"כ. ואם כן אתי שפיר הגרסא ודו"ק.

ד"ה ונמצא אבא יש לו מ"ה וב"ן וכו'. עיין עץ חיים דפוס מה שכתוב הגה אחת [בהגוב"י אות ז'], ועיין מה שכתבתי במערכת המ"ם אות ט"ו.

בחינת נשמה לז"א הכללי, ולכן אי אפשר להיות זווג בזו"ן הגדולים אלא ביעקב ורחל לפי שמוחין דישסו"ת הם בחינת חיה ליעקב ורחל. ועיין נהר שלום בהגהותיו על שער העקודים פרק ו' ד"ה אבל עכ"ז, ועיין גם כן יפה שעה שם (מ"ק).

ד"ה כי רבי עקיבא לבוש נשמתו וכו'. עיין דברי שלום [דף מ"ג ע"ד] מה שהאריך, ועיין אמת ליעקב מערכת הרי"ש אות ע"ד. ועוונותי גרמו שלא זכיתי להבין ורתמים למבעא שיעזרינו על דבר כבוד שמו ויראנו מתורתו נפלאות אכ"ר. [מ"ק: שם באד"ה ובזה תבין כי רבי עקיבא לבוש נשמתו מהוד דאבא מצד הגבורות שהוא צד שמאלי (ר"ל שהוד דאבא שהוא צד שמאל דאבא הוא כלול ה' גבורות, ולבוש נשמתו משם והוא בחינת חסד דגבורות דאבא, וכמו שסידר בסוף). ואמנם נשמתו מקין שהוא מאימא כי הרי רבי עקיבא נקרא חסיד וכו', ר"ל ודרך זה לפלפולא בעלמא, שכיון שאנו קוראים אותו חסיד על שם המתוק, וידוע שאין בחינת מיתוק גבורות ביסוד אלא בגבורות דמצד אימא, שלפי שיסוד שלה נשלם בחזה דז"א ואח"כ יוצאים הגבורות ויורדים ליסוד להתמתק, וכנזכר בשער דרושי הצלם פרק ה', מה שאין כן החו"ג דביסוד אבא אינם מתגלים ביסוד דז"א ונמתקים הגבורות על ידי החסדים, שהרי יסוד אבא עם עטרת יסוד דז"א, ואם כן מוכרח הוא לאמר שהוא מצד הגבורות דאימא. א"נ, והוא הנכון, מ"ש כי הרי, ר"ל והאיך יבא לבוש נשמתו מאבא, לכן כתב כי הרי רבי עקיבא נקרא חסיד וכו', ומתוק זה שנמתק בחסדים דאימא שהם גבורות דאבא הם הם בחינת הלבוש שמצד אבא. ועיין דברי שלום, ולא זכיתי להבין דבריו.

פרק ט'

ד"ה אך בראש חדש במוסף הם לוקחים
 אחר ופנים דכתר דישסו"ת ואז
 יכולין להזדווג ז"א ברחל וכו'. לפעמים אומר
 שזווג זו"ן שהם ישראל ורחל אינו כי אם בשבת
 כנזכר בכמה מקומות מפרי עין חיים, ואילו בשער
 המוחין כתב שזווג זו"ן הוא ביום ראש חודש,
 ולכאורה צ"ע.

והיישוב הברור לזה, שזו"ן דכללות השבוע הם
 המזדווגים באותו שבת כמו מ"ן
 דכללות היום מימי השבוע, זו"ן דכללות החדש
 הם המזדווגים בראש חודש ודבר זה הוא ברור,
 ועיין בנהר שלום בהקדמות המעביר והנותן
 לשכוי, ודוק ועיין, נש"ץ.

וכו' או הוא מח הדעת וכו' אשר בו סוד
 החו"ג המגדלין את הולד וכו' הנה ספק הרב
 בענין המוחין הוא בין בגדלות בין ביניקה בין
 בקטנות, דבכולם יש לומר שמא הדעת נתקן
 תחילה לפי שהחו"ג לעולם מגדלין כמו שנודע
 מדרוש האטכ"ח ודו"ק.

ד"ה ואמנם התחלקות שלשה בחינות
 הנ"ל וכו'. הנה ההפרש שבין הקטנות
 לגדלות הוא, כי בגדלות נעשה מן הכלים הכלים
 עצמם, ומן הניצוצות נעשה המוחין שהם נפש
 לאברים חיצוניים, והאורות הם היו נשמה לכלים
 הפנימיים. אבל בקטנות מן הניצוצות נעשו
 קרומות החופפים על המוחין, והאורות הם הם
 המוחין ואין כם אורות.

פרק ה'

ד"ה אמנם אינם מקבלים הארה והמוחין
 שלהם אלא ע"י ישסו"ת שגם הם
 עלו וכו'. ענין מש"כ הרב בשער המוחין
 שלפעמים לוקח ז"א המוחין מישסו"ת שהם בינה
 הכללים, ולפעמים על ידי או"א, ולפעמים על ידי
 א"א ונוק'. וכתב שם שלעולם הם מישסו"ת, אלא
 שכיון שעלו במקום או"א נקראים או"א, וענין
 עליה זו אין רוצה לומר שמדלגים זה מפני זה, אלא
 שר"ל שאפילו ישסו"ת הם נקראים זו"ן בערך
 או"א וחסרים כח"ב כמו הזו"ן, ואם כן כמו שהזו"ן
 מקבלים מוחין דכינה מישסו"ת, כן ישסו"ת
 מאו"א. וזהו ענין העליה שנגדל להם פרצוף
 שלישי, וזה הוא ענין הגדלות והעליה, אך הו"ק
 שלהם עומדים במקומם, ודו"ק, ועיין הקדמת
 רחובות הנהר.

שער כ"ג פרק ה'

ד"ה טעם למה הכתר דז"א וכו'. אין כוונת
 שאלתו דלמה בשליש אחרון ולא לקח שני
 שלישים, כי לזה כבר יש ג' טעמים בשער לידת
 המוחין, האחד בשביל אימא, והשני בשביל ז"א,
 והשלישי בשביל נוק' וכנזכר שם בארוכה. אלא
 כוונתו כי לא היה לו להיות כל עיקר בת"ת
 דאימא, ועל זה השיב שפיר ודו"ק וקבל האמת.

שם כלל ד'

ד"ה והטעם כי הדעת הוא בחינת נשמה
 ואין אנו מונין לה מה שיש בו כלי
 וכו'. וצריך עיון, כי הלא ב' פרקין עילאין דחג"ת
 נעשו חב"ד, נמצא שהדעת יש לו כלי החו"ב
 ומה הפרש יש בינם לבינו, וצריך עיון.

ע"י הנסירה, כי לצורך זיווג יעקב ורחל אינם נכנסים בנוק' אלא נה"י דאימא, נה"ר. ועיין כלל ק"כ בחסדי דוד. (מע"ח השד"ה).

[ק"א ע"א] ד"ה איך החו"ג שבנה"י דאימא כולם הם בחינת ב"ן וכו'. נ"ב, נלע"ד זה מדבר בזיווג החילוף הכללי דאו"א לתת מוחין לזו"ן לצורך הולדת קין והבל כנו"ל פרק ד' משער אנ"ך שנה"י דאימא אחר החילוף הם מ"ה וב"ן דב"ן, מו"ר השד"ה. (מע"ח הראמ"ע).

ד"ה ה"ג דמ"ה דם טוהר וכו'. נ"ב, מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן, זהו בזיווג זו"ן הגדולים, נה"ר. (מע"ח השד"ה).

ד"ה בר"ח במוסף הם לוקחים אחר ופנים דכתר וכו'. נ"ב, ביום ר"ח אנחנו מתקנים פרצוף הא"א דאותו חודש, כי בכללות ד' שבועות נתקנים ד' פרצופים שהם או"א וזו"ן, וכיום ר"ח הכתר שהוא הא"א. ואעפ"י שביום ר"ח אנחנו מכוונים שנתקן כתר דנה"י דבינה דז"א, ולא כתר הכללי, וכן ג"כ בחזרת מנחת ע"ש נתקן ג"כ כתר דנה"י דבינה דז"א, יתבאר לקמן בעז"ה. והסדר האמיתי הוא כך, והוא כי בשבוע הא' דאותו חודש נתקן פרצוף אבא שיש בו ה' פרצופים א"א ואו"א וזו"ן שהם כתר וחז"ב וחג"ת נהי"ם, הזו"ן דה' פרצופי זה נתקן ע"י המאציל העליון, והבינה שלו בחול, והחכמה שלו בשחרית ומוסף דשבת, והכתר שלו במנחת שבת. **והבינה** שלו שנתקנת בחול לא כולה, כי אם הנה"י של ה"פ הבינה, והוא כי בכללות ד' מעשים יפנה ויטול וי"ח ברכות השחר וציצית ותפילין נתקן

וממ"ה וב"ן דב"ן וכו'. נ"ב טעם שנשתנה אבא מז"א להיותו כלול רק ממ"ה ואילו ז"א כלול ממ"ה וב"ן, הענין הוא שאבא מלביש לחסד דא"א, וחסד דא"א ימין שלו מ"ה וב"ן דמ"ה ושמאל דחסד מ"ה וב"ן דב"ן. ודוגמתו אבא הפרטי המלביש לימין דחסד דא"א יש בו מ"ה וב"ן דמ"ה דוקא, ואימא הפרטית המלבשת לשמאל דחסד דא"א יש בה מ"ה וב"ן דב"ן דוקא. אבל הז"א מלביש על כל הנה"י דאו"א, ר"ל ימין ושמאל, ומקבל המוחין מימין דאבא שהוא אבא, ומשמאל דאבא שהיא אימא, לכן יש לו מ"ה וב"ן דמ"ה ומ"ה וב"ן דב"ן. אבל אבא שהוא בימין דחסד דוקא לכן הוא מ"ה וב"ן דמ"ה דוקא, וכן אימא בשמאל דחסד דוקא לכן היא מ"ה וב"ן דב"ן דוקא. והתפשטות המוחין בז"א הוא באופן זה, מ"ה דמ"ה בפנים דימין דז"א, מ"ה דב"ן בפנים דשמאל, ב"ן דמ"ה באחור דימין, ב"ן דב"ן באחור דשמאל. עיין בהגהת השמ"ש שער כ' פ"ט ותבין, מהרה"ג שד"ה נר"ו. (עפ"י שערי רחמים ח"ב שאלה ש"ס).

בשמ"ש אות א' ד"ה והיא מלבשת לז"א כסדר התלבשות ז"א לא"א וכו'. נ"ב, לאו דווקא, אלא מאחוריו^מ. (מע"ח השד"ה).

[ק' ע"ד] ד"ה לכן צריך שיצאו משם וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה וכו'. נ"ב, וזה לצורך זיווג זו"ן [הגדולים] כשנכנסין בנוק' נה"י [דאו"א], נה"ר. (מע"ח השד"ה).

ד"ה והיא קבלה תחלה גבורות דמ"ה דב"ן דרך מסך מז"א וכו'. נ"ב, קודם הזיווג לא

מ. א"ה ימ"ה יצ"ו: ישנם סוגיות שבדברי הרב והרש"ש ו"ל המוכיחות שמלבשת לז"א לתנה"י שלו סכל צדדיו וסכיכותיו, ממש כהתלבשות ז"א לא"א. עיין להרב בית לחם יהודה (שער א' פ"ד דף ד' רע"ב) ולהרב שפת אמת (שער מ"ב רפ"ג), ומ"ש בספר צדק ושלוש (שאלה י"ב עמוד י"ח בנד"מ). ועיין בהקדמת רחובות הנהר (דף ז' ע"ד).

וכו'. נ"ב, בעץ חיים כת"י הגהה זו היא מהשמ"ש זיע"א, עיין באש"ל על אוצרות חיים שער או"א פרק א' אות א' שתירץ שם, וכן מדוייק משער אנ"ך פרק ח' בהגהת השמ"ש שכתב שם עליון ותחתון לא גרסינן. (מע"ח הראמ"ע).

בהגוב"י אות ז', נ"ב, זה הצ"ע כבר [תירץ] אותה בשמ"ש שער [אנ"ך] פרק ו'. (מע"ח השד"ה).

[ק"א ע"ב] ד"ה וכוה אפשר לתרץ וכו' בחטא אדה"ר לא נכנסו בו רק מוחין דאמא לבד וכו'. נ"ב, עיין שער המצוות פרשת שופטים דף מ"ט בדפוס החדש, ששם כתב להדיא שגם מוחין דאבא נכנסו, ומפני זה הרש"ש ז"ל כשער אנ"ך פרק ז' לא כתב כדברי הרח"ו שבפרקין עי"ש. (מע"ח הראמ"ע).

בהגוב"י אות י"א. נ"ב, ועפ"י דרוש הדעת שכתב שם שח"ב חו"ג שבכתר שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' נקראים חב"ד ונקראים בכלל כתר, א"כ הכל אחד, חו"ב חו"ג שבכתר פעמים קורין אותם חב"ד ופעמים קורין אותם כתר, חו"ב חו"ג שבכתר. והוכאה בנה"ש דף ז' ע"ד ד"ה זה הכלל וכו'. השד"ה ז"ל. (מע"ח הרי"מ).

פרק יא

[ק"א ע"ג] ד"ה ואחוריים שלהם אפשר שיהיו שמות פשוטים וכו'. נ"ב, עיין שער חיצוניות ופנימיות דרוש ט"ו בסופו שכתב שס"ג וקס"א [הם] אחוריים דישסו"ת, הנה"ר. (מע"ח השד"ה).

ד"ה תחילה היה ז"א ו' מלכיות וכו'. ר"ל שהכלים הם כתרים דמלכיות שהוא אחד מעשר מהאורות, ועיין שער מטי ולא מטי פרק א', ושער חיקון הנוק' פרק ב' אות ט',

החיצוניות דחב"ד חג"ת נהי"ם דח"ב דה"פ נה"י, שהם החיצוניות דלו"ח, וע"י הדיבור של התפילה נתקן [פנימיות] החב"ד חג"ת נהי"ם דח"ב דה"פ נה"י דבינה, והכתר דנה"י נתקן בחזרת מנחה דע"ש, והחג"ת דה"פ הבינה ע"י קבלת שבת וק"ש וערבית וקידוש דליל שבת, והכתב"ד דה"פ הבינה בשחרית שבת עד נשמת, ועתה פרצוף הבינה נשלם. וע"י שחרית ומוסף דשבת נתקנים ה"פ החכמה דאותו שבוע, דהיינו בשבוע א' דאבא. וכמנחת שבת החג"ת ונה"י דה"פ הכתר דאותו שבוע. והכתב"ד דכתר זה נתקן אפשר עם הכחב"ד דכתר הכללי דאותה שנה בלילה **וביום שבועות כמוסף.** והכתר הנתקן בר"ח שכתבנו לעיל שהוא כתר דנה"י, אין פירושו כתר דנה"י, אלא פירושו הוא הנה"י דבינה דכתר דאותו חודש, שהוא הא"א דאותו חודש, דהיינו ה"פ הנה"י דבינה דכל א' שהוא **פרצוף הג' של פרצוף החמישי דאותו חודש.** והכתב"ד וחג"ת דבינה דכתר דאותו חודש הוא נתקן בליל שבת דר"ח, דהיינו כשיבא ליל שבת והוא ר"ח, אזי אגב שנתקן הכחב"ד חג"ת דכתר דבינה דאותו חודש אזי נתקנים עמו כל החמשה דכחב"ד חג"ת דבינה בכתרים של החמשה חודשים שעברו, כי בכל ששה חודשים יבוא פעם אחת ר"ח בשבת, וכן בשחרית ומוסף ומנחה דאותו שבת שהוא ר"ח נתקנים ג"כ ה"פ של החכמה והו"ק דכתר דהחמשה כתרים של ה' חודשים שעברו עם ה"פ חכמה והו"ק דכתר של הכתר הכללי דאותו חודש שנתקן בתפילות שחרית ומוסף ומנחה דאותו שבת. כך הבנתי מן הרשד"ך נר"ו. (הרס"א בספר כרם שלמה על פרקין).

בהגוב"י אות ב'. נ"ב, אמנם שם כתב שהינה מגבורות] דאבא דאחר החילוף [שהיו] מתחילה חסדים דאימא, נה"ר. (מע"ח השד"ה).
בהגוב"י אות ו' ד"ה נ"ב לעיל בשער אנ"ך